

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 66, Eylül 2012

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

OKULLARDAN FABRİKALARDAN

SOKAĞA DEVİRİME!

TRP/Ş 13 MART
GKB

1 Eylül 2012 Kadıköy

**Alevi emekçileri ve gençliği,
Sosyalizm saflarında örgütlenin ve faşizme karşı mücadele edin!
Ankara'da yapılacak Alevi Mitingi'ne katılmak için
Tüm gençliği çağırıyoruz.**

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) – Genç Emekçiler Birliği (GEB)

ANKARA GENÇLİK BULUŞMASI

PROGRAM

12:00 Açılış Konuşması

12:30 Türkiye'de Faşizmin Gelişimi ve Gençliğe Etkileri

13:40 Savaşı Nasıl Durdurabiliriz

14:50 Kürt Ulusal Sorununa Bakış

16:00 Sonuç Yerine

13 Ekim 2012 Cumartesi

Elektrik Mühendisleri Odası Genel Merkezi

Toplantı Salonu

(İhlamur Sokak No:10 Kızılay/ANKARA)

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Eylül ayı hareketliliğin ve eylemlerin yoğun olduğu bir ay. Bu hareketlilik Eylül ayının ilk günlerinden başlıyor. Bildiğiniz gibi "1 Eylül Dünya Barış Günü" hareketliliğin başlangıç noktası. "1 Eylül Dünya Barış Günü'nde" binler, milyonlar alanlardaydı, Kürt Halkı alanlardaydı ve Kürt halkının "Özgürlük Yürüyüşü" selamlandı. Özellikle savaşa bu kadar yakın olduğumuz bir dönemde, 1 Eylül mitinginin ve orada söyleneceklerin önemi büyüktü. Bizler emperyalist bir savaşın taraftarı, tarafı olamayız. Bizler bir başka ülkenin halkına, proleterlerine silah doğrultamayız. Olası bir savaşta bizler, "vatan hainleri" olarak tavrımızı net bir şekilde ortaya koymalıyız. Çünkü emperyalist bir savaşta burjuvaziye karşı savaşmak, "vatan hainliğidir".Bizim için silahlarımızın yönü ve şiarımız bellidir "Barış için Devrim, Devrim için Savaş!"

1 Eylül gününün bir diğer önemi ise proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti'nin 23. mücadele yılına adım atmasıdır. Leninist Parti'nin 23 yıldır verdiği kararlı mücadele sürmekte...

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin 23. mücadele yılını selamlıyoruz. Şan olsun 23. mücadele yılında Leninist Parti'ye!

Öğrenci gençlik için yeni bir eğitim- öğretim dönemi daha başlıyor. Yeni eğitim yılı birçok tartışmayı peşi sıra getiriyor. Bunlardan en önemlisi ise tabi ki 4+4+4. Çocuk işçilerin, çocuk gelinlerin, dindar bir neslin yaratılmasını hedefleyen bu sistem tabi ki burjuvazinin işine geliyor. Bizler ise Denizler gibi dimdik duracağız onların karşısında. Dindar bir nesil değil Denizleşen bir nesil olacağız.

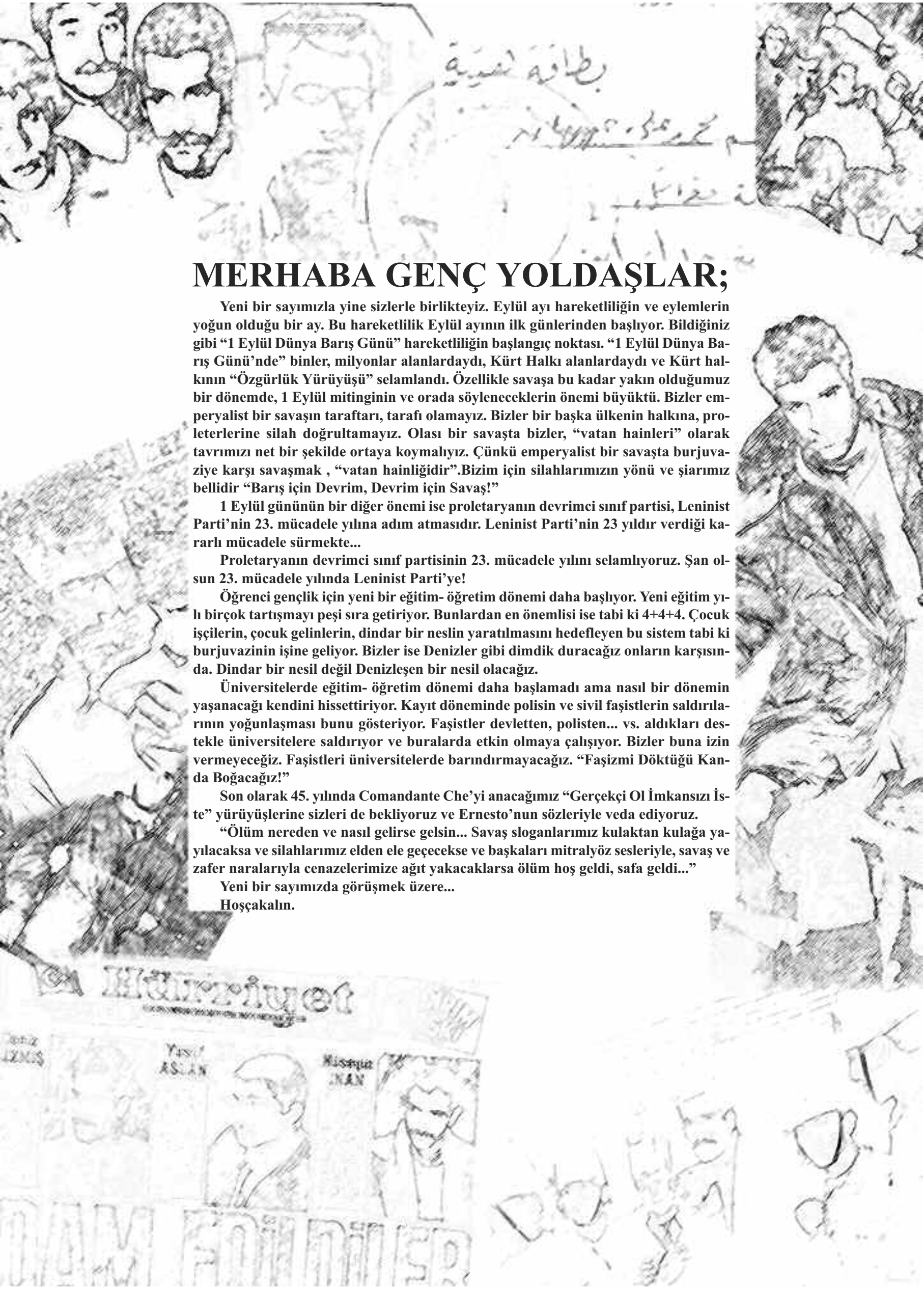
Üniversitelerde eğitim- öğretim dönemi daha başlamadı ama nasıl bir dönemin yaşanacağı kendini hissettiriyor. Kayıt döneminde polisin ve sivil faşistlerin saldırılarının yoğunlaşması bunu gösteriyor. Faşistler devletten, polisten... vs. aldıkları destekle üniversitelere saldırıyor ve buralarda etkin olmaya çalışıyor. Bizler buna izin vermeyeceğiz. Faşistleri üniversitelerde barındırmayacağız. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!"

Son olarak 45. yılında Comandante Che'yi anacağımız "Gerçekçi Ol İmkansız İste" yürüyüşlerine sizleri de bekliyoruz ve Ernesto'nun sözleriyle veda ediyoruz.

"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin... Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle, savaş ve zafer naralarıyla cenazelerimize ağıt yakacaklarsa ölüm hoş geldi, safa geldi..."

Yeni bir sayımızda görüşmek üzere...

Hoşçakalın.

GÜNCEL DURUM VE GENÇLİK MÜCADELESİ

Umut Güneş |

“Bu nedenle sosyalistler, sadece işçilerin var olan talepleri ile değil, bu talepleri ve sorunları siyasal iktidar hedefiyle uyumlu hale getirmek ve bu şekilde sunmak, ekonomik ve siyasal talepleri siyasal iktidarın fethi talebine bağlamak zorundadır.”

Ekonomizmin Eleştirisi, Baki YAŞ

Tarihte olaylar iki kez yaşanır di-yordu Marks, birincisinde tra-jedi olan olaylar, ikincisinde karşımıza komedi olarak çıkar. Yaşamın canlılığı içerisinde defalarca kanıtlanmış olan bu söz bir kez daha bu topraklarda yaşıyor ve ortalama sol daha gülünç olmanın önüne bir türlü geçemiyor...

Sosyalist hareketin tarihi incelendiğinde bazı konuların sürekli tartışıldığı görülür. Sınıflı toplumların varlığı devam ettiği ve sınıf savaşımı da sürdüğü sürece birazdan bahsedilecek olan tartışmalar devam edecektir. Bizim için önemli olan ise tüm bu süre içerisinde Marksist tutumu kararlıca savunmak ve her zaman işçi sınıfı mücadelesi içerisinde yer alan burjuva ideolojisinin türlerine karşı savaşım yürütmektir. Reformizm, ekonomizm gibi anlayışlar işçi sınıfı davasının her zaman düşmanı olmuşlardır.

Burjuva yasallığını göğe yükselten reformizm ve kitle hareketinin önünde eğilen ekonomizm gibi burjuva anlayışlar ile, işçi sınıfı mücadelesinin ortalama solun değerini ile, “radikal” kanadı olan Marksist anlayışın savaşımı sürekli sürdü.

Okurlarımız başlığın adına bakıp “güncel durumla” bu eskide kalmış tartışmaların alakası nedir diye sorabilir. Meraklanmayın sevgili okur, birazdan okuyacağınız güncel devrimci görevlerimizimizin kavranıp kavranmadığının tartışması olacak. Ya da bu görevlerin nasıl yerine getirileceği... Çünkü sevgili okur günümüzde o kadar büyük bir kesim Marksizmden o kadar hızlı savrulmaktadır ki, belki siz bile karşılaştığınız ortalama solun, ortalama sloganları ve politikasına onay vermiş ve Marksizmden savrulan kesime destek sunmuş olabilirsiniz.

Hatta şu an ki güncel durumun hareketli ve sıcak ortamına bakılırsa, böyle teorik bir konunun ele alınışı sizde soru işaretleri uyandırabilir, ama mesele değil çünkü doğru cevaplar hep böyle soruların

arkasından gelir. “Yığınların kendiliğinden atılımı ne kadar büyük olur, hareket ne kadar yaygınlık kazanırsa, sosyal demokrasinin (komünistlerin- bn) teorik, siyasal ve örgütsel çalışmasında yüksek bir bilinç zorunluluğu o kadar çabuk ortaya çıkar”* Lenin.

İki Farklı Anlayış;

Küçük Burjuva Anlayış

Evet bu yüksek bilinç zorunluluğu Türkiye ve K. Kürdistan komünistleri için uzun zamandan beri vardır ve her geçen gün de artmaktadır. Bakın savaş kapımızda ve Türkiye tekeli kapitalizmi devrime karşı bir dış savaşa büyük bir istek duyuyor. Bakın Alevi emekçilerine dönük katliam hazırlıkları ve girişimleri yeniden ortaya çıkıyor. Buna karşın Alevi emekçilerinin ve gençliğinin bu saldırılara karşı vermiş oldukları refleksler, hiç bir şeyin eskisi gibi olmadığını gösteriyor. Kürt halkı özgürlük yürüyüşünde büyük ilerlemeler kaydediyor, emekçiler birçok yerde eylemde ve grevde. Gençlik eğitimden tutun da pek çok soruna dair sokaklara çıkıyor ya da ruh hali bu yönde. Ve tüm bu olaylarda en çok dikkati çeken ise yığınların kendiliğinden de olsa örgütlü olan ve sürekli yüzünü sokağa çevirdiği eylemliliğidir.

İşte burada öncü olanın rolü daha da artıyor ve ele alacağımız konu öncü olanın var olan kitle hareketine nasıl yaklaşması gerektiği sorunudur.

Kitle hareketine götürülmesi gereken politika ne olmalıdır? Ve kitlelerin güncel talepleri nasıl ele alınmalıdır? Sosyalist hareketin proleter kanadı ile küçük burjuva kanadı bu sorulara neredeyse birbirine zıt iki farklı yanıt verir. Örneğin geçmişte Rusya’da ortaya çıkan bu tartışmada ekonomist kanat(burjuva anlayışın işçi sınıfı içerisindeki bir türü) şu yanıtı veriyordu: İşçi sınıfı henüz geri bir konumdadır, bu nedenle ona sadece olanaklı olan bir yolla, onun anlayabileceği bir politika ile gitmek gerekir. Olanaklı olan ise var olan-

dır. Bu ise ekonomik bir mücadeledir ve bunun dışına çıkmamak gerekir. Siyasal savaşım için ise henüz çok erkendir. Bu aydınların işidir. İşçi sınıfının değil.

En özet ifade ile söylersek bu şekilde cevap veriyorlardı. Kitle hareketinin önünde eğilmek, onun taleplerinin bir adım ötesine geçmemek bu anlayışın temel hareket tarzıdır. İşçi sınıfı içerisinde ekonomizm diye kendisini gösteren bu anlayış, gençlik hareketi içerisinde ise kendisini akademizm olarak ortaya koyar.

Bu anlayış kitle hareketinin kendiliğinden yükselişi döneminde canlanır ve o saatten sonra son derece tutucu bir anlayışla, kitle hareketinin ortaya attığı tüm talepleri sahiplenir. Bu taleplerden ileriye gitmemek konusunda da kararlı bir savaşım içerisine girer. Örneğin Parasız eğitim talebi, okul içi sorunlar vs. Burada öğrenci gençliğin siyasal sorunlardan uzak tutmakla daha geniş bir yığını harekete geçirme amacını güden akademistler, aslında kendi burjuva dar görüşlülüklerini yığınların üzerine atarak, burjuva anlayışını savunmaktadırlar. Ve ne yazık ki bu anlayış Rusya’nın 1900’ lü yıllarında kalmış değil, kapitalizmin en zayıf halklarından olan ve birleşik devrimin hızla güç kazandığı, yaklaşık son 40 yıllık tarihinin ya iç savaş, ya da iç savaşa yakın bir düzeyde geçtiği Türkiye ve K. Kürdistan’da hala hüküm sürüyor.

“Genel siyasal ortamın büyük devrimci kabarışlarla belirlendiği ve büyük atılımlara gebe olduğu ortamlarda, ekonomizm kendini bir sapma olarak açığa çıkartır. Çünkü artık dar propaganda grupları olmaktan çıkıp, geniş kitleleri kapsayan çalışmalar ve ajitasyon gereklidir. Yıllarca dar propaganda çevrelerinde, ancak o darlıkla sınırlı ufuklarında çalışma yürütenler için engin bir denizdir bu, ancak yüzmeyi bilmeyenlerin hemen boğulacağı bir deniz. Yeni dönemin farklı koşullarını, sadece daha fazla kitleye aji-

tasyon götürmek ile sınırlayan, ancak bu yeni dönemin yeni hedefleri ve yeni çalışma ve mücadele biçimlerini de getirdiğini anlamaya, en çok da bu yeni dönemde öne çıkan iktidar hedefini anlamaktan uzak bir kafa yapısı için, ekonomizme düşmek kadar kolay bir şey yoktur.” * Baki Yaş.

Yukarıda yapılan alıntı ortalama solun genel kitle hareketi konusundaki yaklaşımını ve anlayışını çok güzel özetliyor. Biz bu sorunu biraz daha incelersek şunu göreceğiz.

Burjuvazi kapitalist toplumda egemen olan sınıftır ve egemen ideoloji de burjuva ideolojidir. Sanıldığı aksine burjuvazi her zaman işçi sınıfını siyasetten uzak tutmaz, onun uzak tuttuğu siyasetin, Marksist- Leninist olanıdır.

Yani kitle hareketinin başında ve kendiliğinden olduğu dönemlerde görülen, kitledeki politik bilinç düzeyi henüz burjuva ideolojisidir. Burjuvazi bu düzeyden ürkmeyiz. Tam tersine destekler bile. Çünkü bu henüz kapitalist sınırların aşılması demek değildir. Bu düzeyde birçok kez yığın hareketleri ortaya çıkar ve yığınların desteğini alabilir. İşte ortalama solun yaptığı hata da buradadır. Ortalama sol kiteselliğe bakıp, kitlenin ayısına kanar ve kendiliğinden bilinç düzeyine hayran kalır. Ve kitle hareketinin kendiliğinden düzeyinin talepleri, onun bayrağında en ön sıralarda büyük harflerle yazılır. Oysa bu burjuva ideolojisinin kutsanmasıdır.

Marksistlerin görevi ise bu değildir. Marksistler; işçi sınıfının, sınıf olarak kendi çıkarlarını savunan bir düzeye gelmesi için çalışır. Bu ise; kendisini sömüren kapitalizme karşı mücadele eden ve sınıfsız toplumun yolu olan proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelik bir düzey demektir. Ekonomist sendikal bilinç düzeyindeki işçiyi sınıf bilinçli işçi sayar. Oysa bu burjuva sınıfın çıkarlarının içerisinde, düzeninin içerisinde böyledir. Gerçekte ise sınıf bilinçli işçi kapitalist sınıfların egemenliğinin yıkılması gerektiğini bilir ve bunun için savaşı, savaştırır. Sosyalizmin kurulması gerektiğini bilir ve bunun için mücadele eder.

Burada esas görev öncüye düşmektedir. Çünkü işçi sınıfına siyasal bilinç dışarıdan verilmektedir. Ama öncü bir ekonomist ise şöyle yapacaktır: Kitleyi ileri düzeye götüreceğine, devrimci komünist politikayı kitlelerin genel düzeyine çekecektir. Sonuçta ortaya çıkan burjuva karakterini yitirmemiş, bunu aşmamış bir yığın hareketi ve bu noktaya düşmüş bir “öncü” olacaktır. Ama daha vahim olanı bir devrimin avuçlarımızdan kayıp gitmesi-

dir. Yoksa burjuva anlayışın kölesi haline gelmiş bir ekonomist umurumuzda değil!

Proleter Anlayış

Lenin aslolanın işçi sınıfı hareketini sosyalist bir hareketin düzeyine yükseltmek olduğunu bir çok kez dile getirmiştir. Bu proleter anlayışın özünü oluşturur. Bu nedenle proleter anlayış kendisini asla var olan yığın hareketi ile sınırlı tutmaz. Çünkü sosyalist hareket genel olarak, işçi sınıfı hareketinin önünden gider ve onun karşılaşabileceği engelleri önceden görebilir ve bunun için sürekli teorik inceleme ve çözümleme yaparak kitle hareketine önderlik eder, ona yol gösterir.

“Bu nedenle sosyalistler, sadece işçilerin var olan talepleri ile değil, bu talepleri ve sorunları siyasal iktidar hedefiyle uyumlu hale getirmek ve bu şekilde sunmak, ekonomik ve siyasal talepleri siyasal iktidarın fethi talebine bağlamak zorundadır.”* Baki Yaş’ın da dediği gibi, proleter anlayışın yapması gereken yığınların kendi başına ulaşamayacaklarını ona vermektir. Yani siyasal bilinci.

Şimdi dönüp de üzerinde mücadele ettiğimiz koşullara bir bakalım, göreceğiz ki, görevimizin ne olduğu kendiliğinden ortaya çıkıyor. Görevimiz bütün yığın hareketleri içerisinde hareketin ileri karakterini temsil eden devrimci komünist politikayı

egemen kılmak, hareketin köklerini çok daha derinlere götürerek, çok daha geniş, çok daha kararlı ve inisiyatifli bir mücadele örgütlemektir. Bunun dışındaki bir yol en kaba tabirle kitle hareketi içerisinde yer alan kafa sayısını göklere çıkarmaktır.

Ama biz böyle yapmayacağız! Bunu yapan yeterince ortalama sol hareket var.

Biz; Kürt Ulusunun özgürlük mücadelesi söz konusu olduğunda, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunacak ve bunun için her yerde propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmasına ağırlık vereceğiz. Bunun karşısında yer alan şovenist ve sosyal şoven anlayışlara karşı kararlıca mücadele edeceğiz.

Bir dış savaş söz konusu olduğunda gençliğe; bu savaşın bizim savaşımız olmadığını, bu savaşın emperyalist bir savaş olduğunu ve hem savaşın önüne geçmek hem de olası bir savaşta bu savaşa son vermenin tek gerçek yolunun “emperyalist savaşı iç savaşa çevirelim” politikası olduğunu, “halk iktidarının bir savaşı önleyebileceği” bilincini taşıyacak ve bunun başarısı için en kararlı savaşı yürüteceğiz.

Alevi emekçilerin ve gençliğinin sorunları söz konusu olduğunda şunu savunacağız; yalnızca sosyalizmde gerçek özgürlüklere sahip olunabilir. Bunun için, sosyalizm için faşizme karşı kararlı bir savaş yürütmeliyiz. Faşizmi yıkmalı sosyalizmin kurulması için, sosyalizm için savaşan tüm güçlerle birleşmeliyiz. Evet bunu söyleyecek ve savunacağız.

Gençliğe; İşçi ve öğrenci gençliğe geleceğimizin yalnızca sosyalizmde olduğunu, bunun ise işçi sınıfı ve ezilen halklarla mücadele birliğini gerektirdiğini, okullardan, fabrikalardan, atölyelerden sokağa, devrime, akmak gerektiğini söyleyeceğiz.

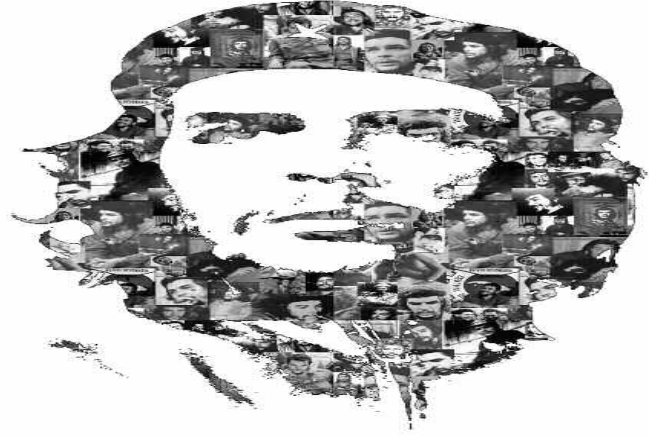
Gerçekten bilimsel bir eğitimin sosyalizmde mümkün olduğunu, ve bunun için burjuvazinin iktidarına ve saldırılarına karşı emekçilerle birlikte politik iktidar için mücadele edeceğimizi söyleyeceğiz.

İşte 23. yılımıza girerken güncel görevlerimiz bu olmalıdır. Yığın hareketi içerisinde devrimci komünist politikayı egemen kılmak; bu politika ile kitlenin güvenini kazanmak ve kitle hareketini burjuva iktidara yöneltmek, leninist gençliğin temel gündemi olmalıdır.

*Ne yapmalı, Lenin

*Ekonomizmin Eleştirisi, Baki Yaş

CHE'DEN DENİZE “GERÇEKÇİ OL İMKANSIZI İSTE!”

9 Ekim 1967, bu tarihi biliyor musunuz? Bu tarih; ezilen, sömürülen sınıfların ve halkların unutmaması gereken bir tarihtir. Bu tarih dünyanın neresinde olursa olsun, haksız yere tokat yiyen bir çocuğun yanağındaki acıyı, kendi yanağında hisseden Ernesto Che Guevara'nın katledildiği tarihtir. Che'nin Bolivya'da katledilmesi dünyada duyulunca, gençlik sokaklara döküldü. Tüm dünyada devrimin simgesi haline gelen, devrimci her eylemde, kalkışmada resimleri taşınan ve ezilen halkların özgürlük mücadelesinin destekçisi Comandante Che, dünya gençliğinin ve ezilen halkların özgürlük mücadelesinde yaşıyor! Comandante Che'nin katledilişinin 45. yılı ama O, sadece bu topraklarda değil, tüm dünyada yürekleri ve bilinçleri ile sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele edenlere ışık olmaya devam ediyor!

Gençlik her zamankinden daha fazla Che'yi sahiplenmelidir. Onun “Gerçekçi Ol İmkansızı İste” çağrısı emperyalist kapitalist sisteme karşı bir savaş çağrısıdır. Özgürlük ve sosyalizm için nerede olursak olalım mücadele çağrısıdır. Gerçek insan olmanın çağrısıdır. Bugün yüzyılımızın Komünü Küba Che'yi örnek alarak kendi “yeni insanlarını” yaratıyor. Biz de Che'yi ve Küba halkını, gençliğini örnek alarak yeni insanlarımızı yaratmalıyız.

Üniversiteli, Liseli, Emekçi gençliğimiz;

Bugün dünya halkları ve gençliği kendini sömüren, ezen emperyalist kapitalist sisteme karşı isyan, ayaklanma ve devrim yolunu izliyor. Tunus'tan Mısır'a, Şili'den İspanya'ya, Yunanistan'dan İtalya'ya ve diğer yerlerde, hemen her yerde Che'yi ayaklananların, ya da barikatta çatışanların yanında görmek mümkün. Çünkü Che devrim demektir. Büyük komutan Che'nin yolundan yürüyen bizler, Denizlerin gençliği de Che'nin bize olan çağrısını yerine getirmek için mücadele ediyoruz.

Comandante Che Küba'da, Kongo'da ve Bolivya'da emperyalizme karşı ezilen ulusların ve halkların özgürlüğü için mücadele etti. Ve bugün yaşasaydı bize şöyle seslenirdi: “Emperyalizme asla güvenilmeyeceğini biliyorsunuz! Yanı başınızda savaş davulları çalıyor. Bu bir emperyalist savaştır ve biz bu savaştan yana değiliz. Halkların birbirine kırdırılmasına karşıyız. Halkların mücadele birliğinden yanayız. Gençlik olarak emperyalizme, onun savaşlarına karşı, halkın devrimci iktidarı için mücadele edin! Çünkü yalnızca bir halk iktidarı savaşı önler! Ya Devrim ya ölüm!”

İşte böyle seslenirdi ve biz Denizleşen gençlik bu çağrıyı yerine getireceğiz.

Che hangi inançtan olursa olsun, insanların baskı altına alınmasına ve katliamlara uğratılmasına karşı mücadele etti. Her inançtan insanın en özgür şekilde sosyalizmde yaşayabileceğini düşünüyordu. Ve bugün yaşasaydı bize şöyle seslenirdi: “Alevi gençler; yıllardır katliamlara uğruyorsunuz, yetmiyor diri diri yakılıyorsunuz! Sosyalizm için mücadele edin. Çünkü faşizm hiçbir zaman sizlere rahat vermeyecektir. Ama sizler özgürce yaşayabileceğiniz tek sistem olan sosyalizm için mücadele ederseniz, faşizmi yıkarsanız yeni katliamların önüne geçebilirsiniz. Sosyalizm için örgütlenin, faşizme karşı mücadele edin!”

Biz bu çağrıyı yerine getireceğiz! Çünkü bu görev bize aittir.

Che yanı başındaki ezilen ulusların ve halkların mücadelesini hep destekledi, desteklemekle kalmadı, aktif bir savaşçısı oldu. Ve bugün yaşasaydı bize şöyle seslenirdi: “İşte Kürt halkı, yıllardır ezilmişliğe, yok sayılmaya karşı direndi ve her yerde ayaklanmalara girişiyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesini desteklemeyen, devrimlerinin yanında olmayan biri ne sosyalist ne de özgürlük mücadelesinin bir neferi olabilir. Gençlik olarak Kürt halkının her ileri adımını aktif biçimde desteklemeli ve kendi kaderinin tayin hakkının tanınması için mücadele etmelisiniz. Ben ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıyorum ve Kürt ulusunun da kendi kaderini tayin hakkı için mücadele edeceğim, siz de etmelisiniz! Halkların gerçek özgürlüğü için sosyalizm mücadelesini büyütelim”

Biz bu çağrıyı yerine getireceğiz! Çünkü bu görev bizimdir. Çünkü Che'yi bugün anmak demek halklarımızın özgürlük mücadelesi için temel sorunlara devrimci tarzda yaklaşmak ve pratiğe uygulamak demektir. Çünkü bugün Che olmak demek, devrim olmak demektir. Tıpkı Deniz olmanın, Denizleşmenin devrimi ifade ettiği gibi.

Üniversiteli, Liseli, Emekçi gençliğimiz;

Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği olarak bu yıl Che'yi katledilişinin 45. yılında anıyoruz. Tüm dünyada devrimin simgesi haline gelen Che'yi anmak için tüm gençliğe sesleniyoruz. Üniversiteler, liseler, fabrikalar ve atölyelerde gençliği örgütlemeliyiz. Evlerinizdeki Che resimlerini alın ve “Gerçekçi Ol İmkansızı İste” yürüyüşlerine katılın!

**GERÇEKÇİ OL İMKANSIZI İSTE!
CHE'DEN DENİZ'E ZAFERE KADAR DEVRİM!**

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği- GEB/ Genç Emekçiler Birliği

SOSYALİZM BİR HAYAL DEĞİL

DÖB'DE ÖRGÜTLEN!

BİRLİKTE BAŞARABİLİRİZ!

Liseli, Üniversiteli Öğrenciler!

Okuluyla sorunu olmayan kimse kaldı mı? Kantini, yurdu bir yandan, diploma parası, kağıt parası, şu parası, bu parası; okumak için para bulmak gerek; o bir yandan, eğitimin hali de ortada. Okulunda bilimsel, sağlıklı bir eğitim alabildiğini düşünen var mı? Ya da okuduktan sonra okuduğun bölümle ilgili bir iş bulabilecek misin? Hadi iş de buldun, insan gibi yaşayabilecek misin? Yıllarca emek verdin, çalıştın, okudun; geleceğinin güvende olduğunu düşünüyor musun?

Peki ya bir öğrenci olarak yaşadığın toplumdaki sorunlara duyarsız kalabilir misin? Bir gün seninde karşı karşıya kalacağın esnek, güvencesiz çalışma koşulları ne olacak? Yanı başında milyonlarca işsiz var, aralarına her gün yenileri katılıyor; belki sende onlardan biri olacaksın, buna sessiz kalacak mısın? Belki sıra arkadaşın anadilini bile bilmiyor, belki sıra arkadaşın yarın tutuklanacak, belki Alevi olduğu için kapısı işaretlenmiş ya da Kürtçe konuştuğu için ya da okula başlarken Türkçe bilmediği için dayak yemiştir. Bakarsın yarın kantinde otururken okuluna bıçaklarla, satırlarla faşistler gelecek. Bunların hiçbiri olamaz, diyebilir misin? Bunlar benim başıma gelmez, gelemez, diyebilir misin? Ya da kapımızda savaş davulları çalınırken, bir avuç sömürücü adına cepheye, savaşmaya gönderilmem diyebilir misin?

Eğitim sistemi her zaman egemen sınıfların, yani bizim için tekelleri sermayenin, kendi ihtiyacına göre yön verdiği, kendi ideolojisini gelecek kuşaklara aktardığı ve döneminin ihtiyacına göre gençliği şekillendirmek için kullandığı bir sistem oldu; her zaman da buna çok büyük önem verdi. Çünkü biliyordu ki, gençlik coşkuludur, hareketlidir, enerjiktir; eğer gençliği şekillendirirse en büyük tehlikeyi, devrim tehlikesini önleyebilir. İşte '68 gençlik hareketinin yaptıklarına bakın! Denizlere ya da diğer devrimci gençlik önderlerine... Bugün bile hala onları konuşuyor, onlardan ilham alıyoruz. Tekelci sermaye ise bu günleri tekrar yaşamamak için her şeyi yapıyor. 4+4+4'ler, yönetmelikler, soruşturmalar, gözaltılar, tutuklamalar vb. her şey tam da bunun için.

Hayatımızın en coşkulu, en hareketli olduğumuz yıllarını okullarda geçirmiyor muyuz? Peki madem öyle neden okul yönetiminin, derslerine her şeyde söz sahibi değiliz? kapitalist eğitim sistemi böyle! Ve sonuç olarak elimizde olan sadece koca bir geleceksizlik!

Peki ya, amacın kar değil de insan olan bir sistemde yaşasaydık, sosyalizmde yaşasaydık? Ya herkes yeteneğine göre yönlendirilse ve amaç sadece insanlığın ilerlemesi olsaydı? İşte o zaman okullarımız bilim adına, kültür adına, sanat adına, aklımıza gelebilecek her alanda gelişme sağlayabileceğimiz birer maden olurlardı. Ama bugün okullar dirsek çürüttüğümüz, ömrümüzü çürüten yerler haline geliyor. Sosyalizm bir grup "hayalperest hayali" mi yoksa gerçek olabilir mi? Evet, olabilir, olmalı ve yapacağız da!

Liseli, Üniversiteli Öğrenciler! Devrimci Öğrenci Birliği size sesleniyor!

Yönetimlerinde söz sahibi olacağımız, yeteneklerimize göre insanlığa en faydalı olacak yere göre eğitim alacağımız Demokratik Liseler, Özerk- Demokratik Üniversiteler hayal değil! Her şeyin para olmadığı, kar için değil insanlık için çalışacağımız, üreteceğimiz gelecek güzel günler bir hayal değil! Devrim bir hayal değil! Sosyalizm bir hayal değil! Örgütlenerek, mücadele ederek yarının hayalini bugünün gerçeğine çevirelim!

Deniz Gezmiş'lerin kurduğu Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), devrimci amaçları olan ve amaçlar uğruna mücadeleyi yaşamının bir parçası, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı sorumluluğunun gereği sayan öğrencilerin birliğidir. Dünyaya, dünya halklarının kurtuluş ideolojisi olan Marksizm- Leninizmin penceresinden bakan öğrencilerin birliğidir. Bugün yaşadığımız bütün sorunların sebebinin kapitalist sistem olduğunu ve sorunları çözmek için önce kapitalistlerin iktidarını yıkmanın, halk iktidarını kurmanın zorunluluğunu bilen ve bunun için, okullarda, kampüslerde komiteler biçiminde örgütlenerek, herhangi bir tüzüksel sınırlamayla karşı karşıya kalmadan mücadele eden öğrencilerin birliğidir.

Bütün dünya gençliğinin ve emekçi halklarının mevcut düzene karşı eylemde, sokakta olduğu, devrimin bugün bütün pencerelerden bize baktığı bu dönemde, öğrenciler olarak bu komiteleri her yerde kurmalı, her yerde sorunlarımızın çözümünün ancak mevcut iktidarın yıkılarak halk iktidarının kurulmasıyla çözülebileceğini bilmeli, her adımda ana hedef olarak halk iktidarını kurmak için mücadele etmeliyiz. Okul koridorlarından, kampüslerden başlayıp sokakta işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, Alevilerin, emekçi kadınların, bütün emekçi halkların yanında olmalıyız.

"Bütün İktidar Emekçinin Olacak", "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" ana şiarları etrafında, bütün sorunlarımızın çözümü için, devrim ve halk iktidarı için örgütlenelim! Denizlerin açtığı yoldan, devrime yürüyelim!

İşçi Sınıfı, Halklar ve Tutsaklar Özgürleşmeden Öğrenci Gençlik Özgürleşemez!

Che'den Denizlere Devrim! Devrim Zafere Kadar!

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

TELEVİZYONDA KADINLARIN DURUMU VE GERÇEK KURTULUŞ

Roza Deniz |

Kadınlar yüzyıllar boyunca sürekli baskı ve kontrol altında tutulmuş ve belli kalıplara sokulmaya çalışılmıştır. Kadınlara ilgili kalıplar ve ön yargılar topluma pek çok farklı araçla empoze edilmeye çalışılmaktadır. Bu araçlardan biri ve belki de en önemlisi kitle iletişim araçlarıdır. Kitle iletişim araçları sahip olduğu özellikleri ve olanakları sebebiyle toplumu etkilemenin ve yönlendirmenin en önemli yollarından biridir.

Yukarıda da belirtildiği gibi toplumu yönlendirmede büyük bir etkiye sahip olan kitle iletişim araçları günümüzde burjuvazinin özel mülkiyetinde ve hizmetindedir. Dolayısıyla bu araçlar doğrudan sermaye sınıfının yani kapitalistlerin siyasi ve ekonomik çıkarları doğrultusunda yayın yapmaktadır. Bahsedilen kitle iletişim araçlarından en yaygını televizyondur. Neredeyse her evde televizyon vardır ve günün büyük bir kısmında izlenmektedir. İnsanlar televizyon karşısında adeta tutsak olmakta ve zamanlarının büyük bir çoğunluğunu bu şekilde geçirmektedirler. Peki kadın ve televizyon arasında ne gibi bir bağlantı vardır? Televizyonda kadın nasıl ve hangi biçimlerde yer almaktadır?

Kapitalizmde televizyon yayıncılığının da diğer kitle iletişim araçları gibi en temel amacı, burjuvazinin yani egemenlerin resmi ideolojisini kitlelere yaymaktır. Programlar çoğunlukla televizyonun “vazgeçilmez izleyicileri” olan kadınlar hedef alınarak hazırlanır. Televizyon programlarında kadınlara dayatılan toplumsal rol olabildiğince yeniden ve yeniden üretilir. Peki bu nasıl yapılır?

Kadına biçilen toplumsal rol imgeler halinde hazırlanır ve bu imgeler gerçekmiş gibi ya da olması gerekenmiş gibi topluma sunulur. İzleyiciye verilmek istenen alt metin bu imgeler içinde gizlendiğinden izleyici verileni alır ve kabul eder. İmgelerin alt metnini anlamak için de kim tarafından, kim için, ne amaçla yapıldığını irdelemek gerekir. Daha önce de belirttiğim gibi kapitalist sistemde imgeler sermayenin ideolojisini yaymak amacıyla oluşturulur ve onlara hizmet eder.

Televizyonda kadın özellikle annelik ve eşlik sıfatları ile ön plana çıkarılmaktadır. Yani çocuklarının, kocasının ve tüm e-

vin bakımından sorumludur. Kadının yaşama amacı çocuklarıdır ve tek başına hiçbir şey yapamaz. Kaba tabirle ev kölesi kadının yapıp yapabileceği şey ancak ev işleriyle sınırlı olabilir. Evi temizlemek, yemek yapmak, çocuk doğurmak onun görevleridir. İyi kadın, 24 saat evin içinde olan akşama ne pişirsem diye düşünen, kocası geldiğinde ona hizmet eden ve çocuklarının peşini toplayan kadındır. Kısacası kadın ancak ve ancak evde ve evin çevresinde yer alabilir mesajı verilmektedir.

Umutsuz Ev Kadınları diye bir dizi var. İzleyenleriniz bilir orada 4 çocuğu olan bir kadın var. Kadının mesleği bankacılık. Ama evlendikten sonra ve çocuğu olduktan sonra işini bırakıyor ve kendini adeta çocuklarına adıyor. Bu fedakarca tavır iyi ve olması gereken şey olarak yansıtılıyor. Kocası şehir dışından iş toplantılarından arada bir geliyor ve her geldiğinde de bir tane daha çocuk yapmak istiyor. Ne de olsa kadın dediğin çocuk doğurmak için var. Günlerden bir gün kadın da artık çalışmak istiyor ama bu mümkün müdür? Çocuklar ne olacak? Ve kocasıyla yer değiştiriyorlar. Kocası işi bırakıyor çocuklara bakıyor, kadın da çalışıyor. Yani şimdi bu olacak iş midir? Zorlu geçen süreçten sonra sonuç şudur: Kadının görevi çocuk doğurmak onlara bakmak, erkeğin görevi ise çalışıp para kazanmaktır.

Dizilerde işlenen bu tip kadın reklamlarında da yerini alır deterjan, bebek bezi, mutfak eşyaları reklamları kadın hedeflenerek yapılır. Bu gibi malzemeler sadece kadını ilgilendirir ve kadının memnuniyeti önemlidir. Her fırsatta kadının yeri ve tabiri caizse görevleri vurgulanır. Çocuklar Duymasın dizisini herkes bilir, dizide çokça dillendirilen ve insanların da dillerinden düşmeyen light erkek, maço erkek kavramları da bu anlatılanların bir parçasıdır. “Kadına ait işlere” yardım eden erkek light erkek olarak niteleniyor ve maço erkek ise olumlu yansıtılıyor.

Lanetlilerin Lanetlisi Kadın

Kapitalist sistemde her şey gibi kadın bedeni de meta durumundadır. Kadın bedeni nesneleştirilmiş ve seyirlik hale getirilmiştir. Kadınlar reklamlarda, dizilerde cinselliği ile var olabilmıştır. Kadın her zaman bakımlı ve güzel olmak zorundadır. Vücudu formda olmalıdır, saçları bakımlı olmalıdır, güzel kokmalıdır... Kapitalist sistem kadının ancak fizik güzeli olacağını dayatmaktadır. Magazin programlarında bilmem hangi mankenin sıfır beden olduğu ve formunu nasıl koruduğu anlatılmakta ve insanlar buna özendirilmektedir. Zayıflama yolları, diyetler reçetelenmekte ve kadınlar özellikle de genç kadınlar bedenlerini ekrandaki kalıba sokmak için çabaya teşvik edilmektedir. Tüm bunların yanında kadın her zaman güçsüz, tek başına ayakta dura-

mayan, bir erkekten kurtulmasının ancak başka bir erkekle mümkün olduğu cinselliğini sadece ve sadece aile kurumunun içinde yaşayabilen, bunun dışına çıktığında ise ancak namussuz, ahlaksız, kötü kadın olarak sunulmaktadır.

Mülkiyet olarak görülen kadının bedeni babasının, kocasının ve toplumun namusu durumundadır. Kadınlar erkeğin malıdır ve el değmemiş olması gerekir. Bekaret de işte burada devreye girer bekaretini koruyan kadın pırıl pırıldır, namusludur. Bunun aksine bir durum varsa gerekli şey yapılmalı ve namus kurtarılmalıdır. Fatmagül'ün Suçu Ne dizisinde nişanlısını yolcu etmek için sabaha karşı tek başına evden çıkan Fatmagül suçludur, ne de olsa sabahın köründe dışarı çıkarak tecavüzcülerine davetiye çıkarmıştır, olur olmaz saatte sokağa çıkan kadın suçludur, giyimine kuşamına da dikkat etmelidir, aksi taktirde tahrik etmekte ve sonuçta da olanları hak etmektedir. Yüzyılların lanetlisi kadın yine lanetlenmektedir.

Kadına yönelik şiddet konusuna gelirsek... Televizyonlarda kadına yönelik şiddetin toplumsal kökleri vurgulanmak yerine şiddeti uygulayan bireyselleştirilmektedir (alkolik koca, uyuşturucu bağımlısı abi, işsiz baba- aslına bakarsak bu durumların tümü sistemle ilişkilidir) Ayrıca şiddet gören kadın bunu hak etmiş gibi yansıtılmaktadır. Kocasından habersiz arkadaşlarıyla vakit geçirdiği için, yemeği hazır etmediği için, boşanmak istediği için

ya da eve geç geldiği için hak etmiştir. Şiddet uygulayanın bireyselleştirilmesi ile şiddetin kapitalist sistemle bağlantısı olmadığı izlenimi verilmektedir. Bu konuda dikkati çeken başka bir yön de, kadına uygulanan şiddetin ya da maruz kalınan hakaretin "komik" olduğu mesajının verilmesidir. Eminim İnce İnce Yasemince de "Kakılmış"ın dayak yemesine ya da kocasının hakaretlerine hepimiz katıla katıla gülmüşüzdür. Alemenin Kralı dizisinde yer alan Kubat ve eşi ile olan diyalogları da bu çerçevededir. Kubat karısına yumruk atarak stres atmaktadır ve rahatlamaktadır. Bu gibi örneklerle şiddet, toplumda normalleştirilmektedir.

Bu konuda elbette daha çok şey yazılabilir ancak özetlemek gerekirse, kapita-

list sistemin kadına bakış açısı televizyonlarda ve daha pek çok araçla yeniden üretilmektedir. Peki ne yapacağız? Öncelikle bu konudaki dikkatimizi ve bilincimizi geliştirmeliyiz ve her ayrıntıyı yakalayarak bunun bütünü bir parçası olduğunu bilmeliyiz. Kapitalist sistemde var olan din, eğitim, hukuk sistemi vb. üst yapı kurumları gibi medya tekelleri de zincirin bir halkasıdır ve kadının ezilmişliğini pekiştirirler. Dolayısıyla kadının kurtuluşu da bunlardan bağımsız düşünülemez. Bizler de lanetlilerin lanetlisi kadınlar olarak, kurtuluşumuzun ancak işçi sınıfının kurtuluşuyla birlikte sağlanabileceğinin bilinciyle, sosyalizm mücadelesini daha da yükseltmeliyiz.

AİLELERİ KAZANMALIYIZ!

Biliyorsunuz ki aile her devrimci gencin en büyük sorunudur. Aileye karşı tavır almak mı yoksa onları kazanmalı mı diye çok kere düşündüğüm oldu. Aile eğer bizim gelişip, değiştiğimizi görürse devrimci kişiliğimizin oluştuğunu fark edecektir. Dışarıda farklı evde farklı olursak aile bunu anlar ve bizim aleyhimize kullanır. Tabi beyaz yalanlar söyleyip aileden saklayanlar da vardır. Bu sanki yaşanacak sorunları birazda olsun engeller diye düşünürüz. Ama bu yalanlar bazen çok büyük sorunlara yol açar.

Aile bizim için çok önemlidir.

Bizden beklentileri de vardır ailenin mesela; erkek iseniz ekonomik olarak sizden eve bir gelir sağlamanızı isterler. "Senin hayattan beklediklerin var. Ama benim de senden beklediğim var. Ben seni bu yaşa getirdim sende ekonomik olarak eve katkı sunman gerekiyor" diye baskı uygularlar. Kadın isek ya okuyacaksın ya da evleneceksin diye iki seçenek koyarlar önüne. Tabi kadın ekonomik olarak bir yere gelmemişse daha çok ezilir ve ikinci sınıf insan olarak görülür. .

Ben gerçek hayattan yani kendimden bir örnek vermek istiyorum sizlere. 1 Eylül'de burada bir miting oldu. Anneme ya-

lan söylemek istemedim. Ve gerçeği söyledim. Annem hiçbir şekilde tepki vermedi hatta yol ücretimi o karşıladı. Biliyorsunuz ki Hatay'da bir savaş hazırlığı var. En apolitik insan bile bunun farkında, annemde artık bir çok şeyin farkında. Çünkü her gün insanlar bir çok savaş haberin alıyorlar, ve bu sistemin onları yani emekçileri hayattan kovuyor, ailemiz bizlerin doğru yolda olduğunu anlayacaktır. Bu günlerde tüm insanları saran savaş psikolojisi en geri taraflarda duran halkları bile sokaklara çağırıyor: şimdi diyorum ki: cesaret cesaret daha fazla cesaret, ailem benim artık ne olursa olsun bu yoldan vazgeçmeyeceğimi anladı. Ailemin, mücadeleye ilk başladığımda tepkileri çok büyük olmuştu... Ama şimdi görüyorum ki ailem yavaş yavaş destek vermeye bile başladı.

Yani aileyi kazanmak gerekir. Davranışlarımızla olsun, hareketlerimizle olsun her yerde ve her zaman örnek bir insan olmalıyız...

Aileye devrimci kimliğimizi ortaya koyarak onlara bizim neden devrimci olduğumuzu anlatırsak aile bunu yavaş yavaş kabul etmeye başlayacaktır...

Antakya'dan Bir DÖB'lü

“TIK TIK”
“TIK TIK”
“TIK TIK”

GENÇ YOLDAŞ OKUMAK İSTER MİSİNİZ?

Gürsel Cihan |

Belki bir kitapçada rastladınız bu dergiye, belki sokakta, belki birisi kapınızı çalıp getirdi, belki de okulda... Demek ki faşizmle uyuşmayan birisiniz. Faşizmle bir derdiniz var. Muhalif, demokrat, yurtsever, devrimci, komünist, sosyalist kendinizi nasıl adlandırırsanız artık. Yoksa kapağında “Devrim Biziz Biz Devrimiz” yazan bir yayını neden alıyorsunuz ki?

O zaman gelin biraz beyin egzersizi yapalım. Nedir bu dergi? Neden “Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi”ne ihtiyacımız var? Niye çıkar, çıkartılır? Neden birileri alır?

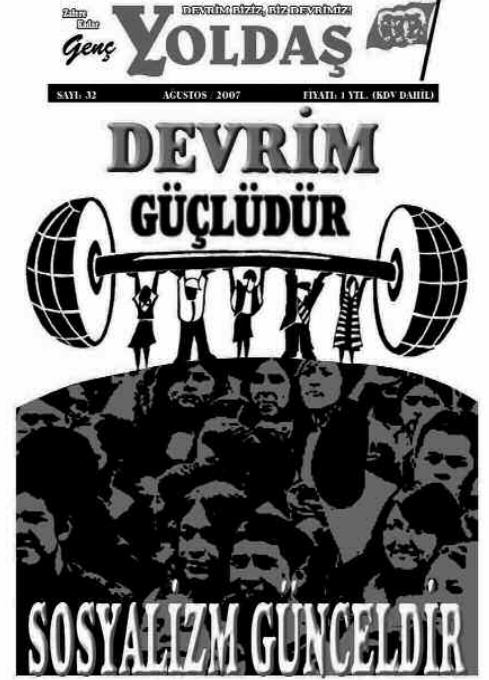
Televizyon, internet, gazeteler vs. çok sayıda iletişim aracına sahibiz bugün. Dünyada neler olup bittiğine ilişkin birçok yerden haber alabiliyoruz. Ama o koca koca gökdelenlerde yapılan televizyon yayınları, çıkartılan gazeteler gerçekten bizi yansıtıyor mu? Bizim gündemimizi, bizim sorunlarımızı ele alıyorlar mı? Yoksa bize sadece patronlarının göstermek istediklerini mi gösteriyorlar? Herhalde herkesin internette paylaşım yaparak birbirini olaylardan haberdar etme çabası, tam da burjuvazinin sahip olduğu o büyük televizyonlara, gazetelere güvensizliğin bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. O zaman bu yayının amaçlarından birinin gerçekten bizi ilgilendiren haberlere doğru bir şekilde iletmek olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bir de medya patronlarının göstermediği işçi, emekçi ve gençlerin eylemleri var tabii ki. Bir patron neden kendisinin karşısında olanları anlatsın ki?!

Peki sadece haberdar olmak yeterli midir? Sadece haberler için bir yayın çıkartılır mı? Hayır, hele ki bahsettiğimiz bir “gençlik yayını” ise, her gün çok sayıda yeni gelişme olurken bunları nasıl değerlendirmek gerektiğine ilişkin düşüncelerimizi, belki birbirimizi asla göremeyecekken tartışmak, birbirimize ulaştırmak çok önemli değil mi? Ben bu konuda düşüncelerimi yazarken belki de seni hiçbir zaman göremeyeceğim, ama sen bana çok uzakken yanındakilerle beraber faşizme karşı mücadele etmiyor musun? Ben bunu yapmıyor muyum? İşte burada bir gençlik yayını çıkartmanın en büyük nedeni ortaya

çıkıyor; aynı şey için mücadele eden bizler böyle bir yayın olmadan nasıl beraber hareket edebiliriz? Hem de düşmanın tek merkezden, bütün güçlerini idare ettiği bir dönemde, biz birbirimizden habersiz, birbirimizin yaptığı eylemlerden habersiz, düşüncelerinden habersiz başarılı olabilir miyiz? Bu şekilde bir devrim yapabilir miyiz? İşte elindeki bu dergi bu kadar önemli, bir devrim için hayati önem taşıyor.

Bir derginin, bir devrim için büyük bir önem taşıması; belki biraz hayal, biraz uçarı bir düşünce. Gerçekten öyle mi? 1917 Ekim Devrimi’nin mimarı Lenin, daha 1900 yılında bir devrimin temellerini atmak için ilk önce Rus Sosyal- Demokratları (yani komünistleri- y.n.) arasında egemen olan kafa karışıklığını ortadan kaldıracak sıkı bir ideolojik birlik yaratılmasının zorunluluğundan ve bunu ancak tüm Rusya’yı kapsayacak bir periyodik yayın ile yapılabileceğini anlatıyor ve bu yolda adımlar atıyordu. Daha sonra ise şöyle devam ediyordu; “*Bütün Rus yoldaşların, gazetelerini..., her grubun deneyimlerini, görüşlerini, tek kelimeyle harekete verdiklerini ve ondan aldıklarını açıkladıkları kendi yayınları olarak görmeleri için her şeyi yapacağız. Gerçekten tüm Rusya’yı kapsayan bir Sosyal- Demokrat yayın organını yaratmak ancak bu koşul altında mümkün olacaktır. Ancak böyle bir organ, hareketi geniş politik mücadele yoluna ulaştıracaktır. “Çerçeveyi genişletmek ve propaganda- ajitasyon ve örgütleme faaliyetlerimizin içeriğini genişletmek” - P.B Akselrod’un bu sözleri, önümüzdeki dönemde Rus Sosyal- Demokratlarının faaliyetini belirleyecek şiar haline gelmelidir,...*”* ve devamında bu çağrının mevcut düzenin ezdiği ve köleleştirdiği herkese yönelik olduğunu ve gazetenin sütunlarını onlara açtıklarını, ifade ediyor.

Bu sözlerin altına bugün bizde imzamızı atıyoruz. Her gün bir eylemde veya bir olayda yaşadığımız deneyimlerin bizlerle birlikte mücadele edenlere, edecek olanlara yol göstermek için aktarılması gerekli değil midir? “... propaganda- ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerimizin içeriğinin genişletilmesi...” devrim için

gerekli değil midir? Bunun için biz gençlerin bir gençlik yayınına ihtiyacı yok mudur?

Aslında işimiz 1900’lerin başındaki Lenin’den çok daha kolay. Çünkü, bugün hem böyle bir yayına sahibiz, hem de internet gibi birbirimize ulaşabileceğimiz ve yayınıımızı, yazdıklarımızı, düşündüklerimizi çok kolay bir şekilde ulaştırabileceğimiz bir aracımız var. Bize sadece yaşadığımız yerde neler olup bittiğini aktarmak, düşüncelerimizi yazmak ve nasıl daha çok dağıtabileceğimizin yollarını bulmak kalıyor.

Yani kısacası her birimiz bir muhabir, bir yazar ve bir dağıtıcı olmalıyız. Ve burada Lenin’in çağrısını bizler de tekrarlıyoruz; faşizmin ezdiği, köleleştirdiği herkes için bu sayfalar açıktır. Gelin hep beraber faşizmi yıkmak için birleşik bir gençlik hareketi yaratma yolunda, devrim ve halk iktidarı için Genç Yoldaş’ı sahiplenelim. Yazalım, okuyalım, okutalım, dağıtalım. Ve hep beraber haykıralım;

Devrim Biziz Biz Devrimiz

*Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2 sf:19

ÖZGÜR OLACAĞIZ

“Bugün eylemimiz var! Bu ne demek? Bugün ‘büyük devletimiz’in işçi ve emekçi Kürtlere ve Türklere; elbette onların çocuklarına da, hediyeleri var! Bugün cop var. Bugün gaz bombası, biber gazı var, tazyikli su var! Büyüklere ve çocuklara faşist devletten hediye bunlar... Bu sistem tarafından tehdit edildiği için sokaklara dökülen ve böylece burjuvaların bu sistemini tehdit eden bizlere dayak, şiddet, acı var; hatta belki ölüm var. Olsun, olsun yoldaşlar; neyiz var canımızdan başka? Ya zincirlerimizi kıracağız, burjuvaların ‘özgürlük’ sözcüğüyle süslediği esaretimize son vereceğiz; ya da... Ya da en fazla ölüyoruz!”

Kalabalıktan onaylayan uğultular yükseliyordu; ama biri karşı çıkarak atıldı: “Benim canımdan fazlası var kaybedeceğim!”

Sonra ona ilk konuşan kadın: “Başka neyin var kaybedeceğin? Seni korkutarak kavgadan ve sokaklardan alıkoymayan nedir?”

Belli ki öğrenciydi bu genç adam. Öfkelenmişti: “Ben korkmuyorum! Sokaklara çıkarsam, başaramazsak, okuldan atabilirler beni. O zaman ben nasıl geçinir, nasıl para kazanırım; beğenmemekte haklı olduğumuz bu sistemde parasız yaşamıyoruz ve başaramazsak bu devlet değişmeyecek, iktidarda biz olmayacağız başaramazsak. O zaman ben ne yaparım?”

Söyledikleri beni güldürdü ama bunu yaparken öfkelenmişti de; böyle bir anda bu sözleri sarf ederek içimize başaramama korkusunu salan bu genç ne yapmaya çalışıyordu? Biz başarmalıydık. Ona söylemek gerekiyordu; biz bunları değiştirmez, iktidarı almazsak, alamazsak, o zaman okulunu bitirmesi bir işe yaramayacaktı. Çünkü zaten iş garantisi yoktu ve çalışabileceği işlerden alınan para, ancak hayatta kalmaya yetiyordu. Biliyordum ona bunları söyleyen gelecek kaygısıydı. Yine bu kaygı sayesinde bugün burada, sokaktaydı.

İlk konuşan kadının -Zerya idi adı- öğrenciyi seslenmesine fırsat vermedi sokağı dolduran kalabalık. Öğrencinin korkularıyla alay edenler, onun bencilliğine küfredenler sesleriyle doldurdular sokağı. Ona hak veren birkaç kişi, çekine çekine ona doğru ilerlemeye çalışıyordu. Bu sokaktaki herkes aynı kaygıyla buradaydı: Gelecek kaygısı.

Evlerden birinin balkonunda konuşan Zerya ve yanındakiler biraz çabadan sonra sessizliği sağladı ve Zerya konuşmaya başladı: “Biliyoruz yoldaşlar, biz kazanırsak, ezilenler, işçiler, emekçiler kazanırsa, her şey değişecek ve bizim daha önce hiç yaşamadığımız güzellikleri yaşayacağız. Biz kazanırsak iktidarda biz olacağız; yasaları, çalıştığımız işleri, çocuklarımızın okullarını, biz düzenleyeceğiz. Bütün bunları insana yakışır biçimde düzenleyeceğiz. Özgür olacağız!”

Zerya'nın yanındakilerden birinin tekrarı, “Özgür olacağız!”ın sokaklardaki yansısını gösterdi. Kitle haykırıyordu şimdi: “Özgür Olacağız!”

Zerya yine konuşmaya başladı: “Bugüne kadar biz ürettik, onlar tüketti! Bizi işlerimizden attılar, aç kaldık, çocuklarımız aç kaldı, okula gitmek yerine çalışmak zorunda kaldılar; bizim gibi oldular! Biz anneler- babalar çocuklarımızın açlıkla tehdit edilmesine, bizler gibi olmasına göz yummaya devam mı edeceğiz?” Sokak şimdi, ağır sövgülerle dolu “Hayır” larla sarsılıyordu.

Zerya devam etti: “Söyleyin, her şeyi üretenler yani bizler çalıştığımız halde bile yarı açken, “Yarını nasıl ederim” diye uyuyamazken; çalıştığımız işlerde sağlığımızdan olurken, onların yataklarında rahatça uyumalarına izin mi vereceğiz?”

Sövgülü “Hayır” lar, yüzlerce insanın ağzından dökülüyordu. İlk itiraz eden öğrenci ve diğerleri de kalabalığın ve zaferin coşkusuna kapılmışlardı.

Artık herkes coşku içinde, yine korkanlar var belki. Ama biliyoruz; tanklar- toplar -silahlar; herkesi öldüremez. Herkes ölürse sistem de devam edemeyeceğinden, onlar da istemezler herkesi öldürmeyi. Düşman ‘kırılma’ bekleyecek o halde, öldürdükleri nedeniyle halka salınacak yenilgi korkusunun, inancı ve mücadeleyi kırmasını bekleyecek.

Sonra ne olacak? Bunu ben bilmiyorum. Sokaklara dökülerek devrimi başlatacak olan sadece ben değilim. Bunu hep birlikte yapacağız. Bu yüzden, bu yazının sonunu biz getireceğiz, hep birlikte. Umutlarımız zaferle sonuçlanmasında yönünde. Eylemlerimiz de aynı yönde olursa; “Zafer Bizim Olacak!”

Antep'ten Bir DÖB'lü

PICASSO (1881-1973)

*"Sanat, düşmana karşı savunmada
ve
saldırıda bir savaş enstrümanıdır."*

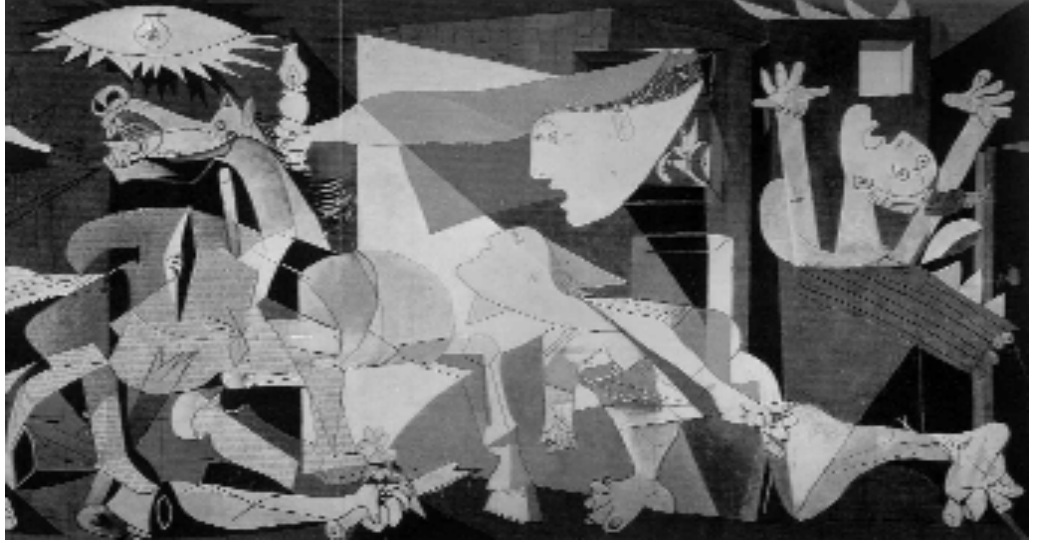
Picasso 25 Ekim 1881'de İspanya'nın Malaqa kentinde dünyaya geldi. Babası resim öğretmeni olan Picasso'nun ailesinin ekonomik durumu pek iyi sayılmazdı. Babası öğretmenlikten aldığı ücretin yetersizliğinden ek iş olarak kasabanın müzesinin müdürlüğünü ve resim restorasyonunu yapmaktaydı.

O henüz çocukken resim yeteneğini fark eden babası, resim yapmayı bırakıp, genç Pablo Picosso'yu ressam olarak yetiştirmeye yoğunlaştı.

Picasso doğuştan ressamdı. Konuşmaya başlamadan önce resim yaptığı, konuştuğunda ilk sözcüğünün "kalem" olduğu anlatılır. Babası oğluna yedi yaşından itibaren resim dersleri vermeye baladı. Picasso, on üç yaşındayken babasının başladığı bir eskizi tamamlamıştı. Don Jose oğlunun yapıtını gördüğünde paletiyle fırçalarını ona verdi ve bir daha resim yapmamaya yemin etti. Picasso, 13 yaşında babasının ders verdiği Güzel Sanatlar Akademisi'ne başladı.

Picasso, Braque ile birlikte kübizmin kurucusudur.

Kübist Biçem: Picasso'nun eserlerinin en unutulmaz yönlerinden biri, insan yüzünün çizgilerini yeniden düzenleyerek, ger-

çek yaşamda ve geleneksel resimde gördüğümüzden farklı şekilde, düz bir yüzey halinde ve iki açılı olabilecek biçimde boyutlu göstermesidir. Nesnelere meydan okuması, onun geleneksel resimden uzaklaştırmış ve çözümlenici Kübizm dediğimiz biçemi geliştirmesine yol açmıştır.

Tanınan en üretken sanatçıdır: 13.500 resim, 100.000 baskı, 34.000 kitap resmi, 300 heykel, seramik ve çizimi vardır.

Ressam Paris'te kaldığı stüdyosunu Katalonyalı anarşist ve galerici Pere Manyc'la paylaşıyordu. Polis, Picasso'nun Paris'teki anarşistlerle bağlantısı olduğunu düşünerek onu gözaltına aldı (1901).

Sıklıkla Paris ve İspanya'da kalarak çalışmalarını sürdüren sanatçı, Barcelona'da, insan acılarını ele alan konular üzerine çalıştı. Sonbaharda Paris'e döndüğünde Saint Lazare Hapishanesi'ndeki kadın mahkumları resmetti (1902).

Bir dönem stüdyosunu Max Jacob'la (şair) paylaşıyordu, paraları azdı... Picasso, ısınmak için çizimlerini yaktığını söylemişti. Nazi toplama kamplarına götürülerek katledilen Max Jacob, Picasso'nun yakın arkadaşlarındandı.

Guernica:

Picasso 1937 yılında Guernica tablosu ile İspanya İç Savaşı'nda bombalanan Bask bölgesini ölümsüzleştirdi.

Guernica üzerine çalışırken şöyle dedi: "İspanya'daki savaş halka ve özgürlüğe karşı yapılan bir savaştır. Bir ressam olarak gericilik ve sanatın ölümüne karşı mücadeleye ettim. Yapmakta olduğum ve Guernica adını vereceğim bu tabloda, ayrıca son yapıtlarımın her birinde, İspanya'yı bir sefalet ve ölüm okyanusuna götüren askeri sınıfa karşı duyduğum korku ve öfkeyi göstermeye çalışıyorum."

Sanatçı, kendisine "Bu resmi siz mi yaptınız?" diye soran bir Alman Generaline "Hayır, siz yaptınız" cevabını vermiştir.

Alman işgali sırasında Paris'te bulunan Picasso, Nazilerin Yahudi soykırımına karşı olmuş, yapıtları Naziler tarafından "yoz sanat" olarak nitelendirilince, işgal yıllarında edebiyat çalışmalarına ağırlık vermiştir.

(Alman yetkililer, Picasso, Léger, Klee ve Max Ernst'in yapıtları da dahil "yoz sanat" olarak nitelendirilip Tuilleries bahçelerinde yakmıştır).

Picasso'nun dostları Desnos ile Max Jacob tutuklandı. Bütün kurtarma çabalarına rağmen, tutuklandıktan dokuz gün son-

ra, 5 Mart'ta Max, Drancy toplama kampında, Desnos ise ertesi yıl Terezin'de öldürüldü. (1944-1945)

Ressam 1944'ün Ekim'inde Komünist Parti'ye katıldı. Bunun üzerine hem kendisinin çalışmalarını, hem de Braque, Léger, Georges Rouault, Chagall ve Miro'nun çalışmalarını sergileyen Salon de la Libération'da Picasso'ya karşı gösteriler yapıldı.

Sanatçı, Kore ve Vietnam savaşlarına karşı da tavır almış ve duygularını Kore Katliamı gibi resimlerinde dile getirmeye devam etmiştir.

“Hayır, resim apartmanları süslemek için yapılmaz; O düşmana karşı bir saldırı ve savunma silahıdır.”

Picasso, FKP'ye (Fransız Komünist Partisi) girdiğinde, L'Humanite'de şu satırları kaleme almıştı: *“... Siz bir sanatçıyı ne zannediyorsunuz? Eğer bir ressam ise sadece gözleri olan bir embesil mi; yoksa müzisyen ise sadece kulakları olan, şair ise kalbinin tüm katmanlarında sadece lirizm olan birisi mi? Ve hatta eğer boksör ise sadece adaleleri olan bir embesil mi? Tam tersine, o aynı zamanda siyasi bir canlıdır...”*

“Hayır, resim sadece apartmanları dekore etmek için yapılmaz. Sanat, düşmana karşı savunmada ve saldırıda bir savaş enstrümanıdır.”

İşte bu satırlarla FKP'ye giren Picasso, daha sonraları partinin kendisini nasıl karşıladığını, *“Kendimi ailemin içinde buldum”* diye anlatacak ve parti ile arasının en kırılgan olduğu günlerde bile, bir dostuna *“Eğer beni Parti'den atmaya kalkışarlarsa, Parti'nin kapısına yapışırım. Beni kimse partimden atamaz”* diyecekti.

Picasso, Nazilerle işbirliği yapan tüm sanatçıları, Fransız adaletinin karşısına çıkarırken, Derain'in idam edilmesini savun-

du... 3. Reich işbirlikçisi sanatçıların Paris'in kurtuluşundan sonra yargılandıkları komitenin başkanlığı yaptı...

ABD Dışişleri Bakanlığı, Picasso'yu soğuk savaş yıllarında kara listeye almıştı ve kendisine hiçbir zaman vize verilmedi...

Sonraki yıllarda Picasso, Kore Savaşı'nı, Vietnam Savaşı'nı yaptığı tablolarla protesto etti.

SBKP'nın Stalin dönemini mahkum eden açıklamalarını kabul etmedi.

CIA, Picasso'nun ağzından SSCB aleyhinde ufacık bir demeç alabilmek için pek çok gazeteci gönderdi. Picasso ise onlara sadece; *“SSCB ile ilgili düşüncelerim, aile içi bir meseledir. Sizi ilgilendirmez”* yanıtını verdi.

Ressamın, Channe Evi adlı eseri Paris'te düzenlenen Direniş Sanatı sergisinde yer aldı.

Bugün barışın simgesi olarak bildiğimiz *“güvercin”* Picasso tarafından bir taş basması olarak ortaya çıkarılmış ve Paris'te düzenlenen Dünya Barış Kongresi'nde, bu kongrenin simgesi olarak kullanılmıştır (1949).

Önde gelen komünistlerden olan Aragon'un Paris'teki bu Barış Kongresi'nin afişi için Picasso'nun Güvercin Taşbaskısı'nı seçtiği de söylenir.

Kongreye Picasso ve Eluard, Léger, Rauault, André Fougeron, Pignon gibi kırk sanatçı katıldı. 1949'un Ekim ayı sonunda Picasso, İtalya'ya, Roma'da yapılan Dünya Barış Komitesi toplantısına gitti.

SSCB, Picasso'nun faşizme karşı mücadelesi ve barışın sağlanması yolundaki çabalarını överek kendisine Lenin Barış Ödülü'nü verdi. (1950)

Kore Savaşı'na tepki olarak Goya'nın 3 Mayıs 1808 tablosuna (1814) dayanarak Kore'de Katilam tablosunu yaptı. (1951)

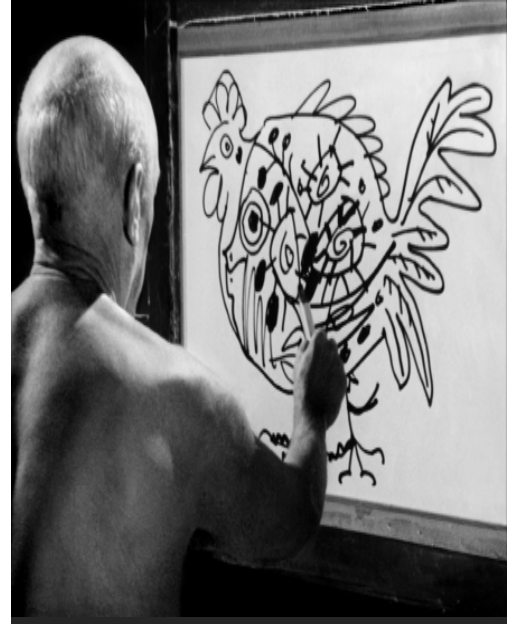
(Picasso'nun, savaş sonrası çalışmalarında en çok işlediği temalar; savaş, barış, insanın iş dışında dinlenme ve üretken etkinliklerde bulunma hakkıydı).

Picasso'nun Stalin'in ölümü üzerine yaptığı Les Letters Françaises'de yayınlanan Stalin Portresi yüzünden Komünist Partisi yetkilileriyle anlaşmazlık çıkınca, Picasso partiyle arasına mesafe koymuştur (1953).

1962'de Picasso, Sovyetler'den ikinci Lenin Barış Ödülü'nü aldı.

“İnsan hiçbir zaman iyi iş becerdim, üstelik yarın da pazar dememeli. Durduğun anda yeniden başlamalısın. Bir daha hiç dokunmayacağım diyerek tuvali köşeye atabilirsin. Oysa son hiçbir zaman gelmez”

Picasso.

“Bir ülkenin hükümdarı, dönemin en ünlü ressamını huzuruna çağırır ve ondan bir horoz resmi çizmesini ister. Ve ülkenin en iyi ressamı Picasso gelir. Picasso hükümdardan bu resim için üç ay süre ister. Üç ay sonra Picasso elinde boş bir kağıtla ve kalemle gelir ve orada hemen bir horoz resmi ortaya çıkarır. Hükümdar şaşırır. “Madem bu resmi on saniyede bitirecektin, benden niye üç ay zaman istedin?” diye kızar. Picasso'da hükümdarı atölyesine davet eder. Bunun üzerine hükümdar atölyeye gider ve Picasso dolabı açar, dolabın içinden en az 300 tane horoz eskizi dökülür. Hükümdara dönerek, “Bu resim üç aylık bir çalışmanın ürünüdür” der.

OKUL KORİDORLARINDAN DEVİRİMİ

Lenin'in Şubat devrimi öncesinde kaldığı bir işçi evinde, proletaryanın devrimi müthiş kavrayışını şu örnekle veriyor; evin sahibi olan işçi ekmeğ aldıktan sonra, ekmeğin daha iyi olmasını görür ve şu tespiti yapar: "Ekmekleri iyileştirmişler, demek ki devrim yakın!"

İşte size burjuvazinin yaptığı iyileştirmelere karşı devrimci kavrayışın özgün bir örneği! Ufku okul koridorlarının genişliği ile sınırlı olan ortalama sol bu örnekten nasıl bir sonuç çıkarır bilemiyoruz, belki güzel bir anı deyip geçer! Ama biz şu sonucu çıkarıyoruz; Türkiye tekelci kapitalizmi yaklaşan ikinci ekonomik kriz dalgasına karşı önlemler almaya daha şimdiden başladı. "Demek ki devrim yakın!"

Bir Eylül ayı daha geldi. Eylül her zaman okulların açılışı ile öğrenci gençliğin kendi gündemleriyle tekrar sahne alışı ve yeni insanlarla saflarını tazeleme ayı olmuştur...

Ama bu seferki Eylül başka. Geçen baharın hareketliliği hiç duraksamadan yaza da yansıdı. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı bu yazı da yeni eylemlerle geçirdiler. Yaz ayları her gün yeni bir gelişmeye, olaya ve eyleme tanık oldu. Özellikle Alevilere yönelik Malatya'daki faşist saldırı ve İstanbul Kartal'da kundaklama girişimi dahil olmak üzere yeni saldırılara sahne oldu. Ancak bu sefer çok çabuk bir şekilde kendiliğinden bir araya gelen kitlesel eylemlerle karşılandı bu saldırılar. Şimdi de 30 Eylül'de Ankara'da yapılacak büyük bir miting hazırlanıyorlar. Aynı şekilde okulların başlaması ile bu sene uygulanmaya başlayacak 4+4+4 sistemine karşı öğretmenlerin, öğrencilerin ve öğrenci ailelerinin eylemlerine sıkça tanık oluyoruz, olmaya da devam edeceğiz.

İşte tam da böylesi bir dönemde, ortada harçlara yönelik bir öğrenci eylemliliği dahi olmaksızın hükümet kanadından bir açıklama geldi; harçların büyük bir kesim için kaldırıldığı söylendi. Neden, ne

değişti? Yoksa bu kadar devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciyi tutuklayan AKP hükümeti ve faşist devlet öğrencilerden yana mı olmaya başladı? Buna inanmamızı gerçekten bekliyorlar mı? Yoksa AKP hükümeti artık gerçekten demokrat bir hükümet mi oluyor? Yıllardır bu umutla beslenen ve avunan herkesin, her politik akımın yüreği hop etmiştir! İşte beklenen adımlar! Ama acele etmemenizi öneririz!

Faşizm Korkuyor!

Faşizm Bir Devrimden Korkuyor!

Tüm ortalama solun ve saf politikacıların yüreğini hop ettiren kararın arkasında, son derece basit bir gerçeklik duruyor. İşte size dağın arkasındaki gerçek; faşizm bir devrimden korkuyor. Kürt halkının mücadelesini durdurmak için ortaya koyduğu bütün politikalar sonuçsuz kaldı. Kürt halkını durduramıyorlar. İşçi sınıfına ve emekçilere verecek hiçbir şeyleri kalmadı, her yerde eylem halindedir. Faşizm uzun süredir yönetemiyor; saldırmaktan, baskı ve korku yaratmaktan başka hiçbir şey yapmıyor. Buna bir çare olarak dış savaşı ortaya attı; Suriye politikası tamamen iflas etti. Bütün dünya önünde rezil oldular. Üstüne bir de Alevilere yönelik katliam hazırlıkları göz göre göre sürdürülüyor.

Böyle bir süreçte sahneye bir de devrimin en dinamik güçlerinden birinin, öğrenci gençliğin ortaya çıkmasını engellemek istiyorlar. Bunun adına "ağza çalınan bir parmak bal" desek; harç parası alınmayacağını, ama bunun yapılacak zamlarla karşılanacağını da açıkladılar. Yani banka kuyruğuna girip harç yatırmayacağız, ama taksit taksit bizlerden, emekçi ailelerimizden bu parayı alacaklar. Ortada bal bile yok kısacası. Faşizm öğrenci gençliğin sokağa çıkmasının önüne geçmek için elinden geleni yapıyor.

Size bir başka gerçek daha, bu reformist hareketin pek hoşuna gitmeyecek fakat nesnel gerçeklik bu; öğrenci hareketi okul duvarlarının kalınlığının, hatta siz reformistlerimizin "dar görüşlülüğüne" aldırmandan toplumsal devrimle kaynaşıyor, ayrılmaz bir parça haline geliyor. Kim bilir ortalama sol kantin boykotundayken, kendi aileleri de içinde emekçiler iktidara yürüyor olabilir!

Devrim Yerine Bir Tas Çorba

Harçların kaldırılmasından ve sonrasında yaşananlardan bir takım sonuçlar çıkartmak gerekirse; Birincisi; öğrenci gençliğe "parasız eğitim" talebinden başka bir şey götürmeyen ortalama solun düştüğü

N SOKAĞA E ÖZGÜRLEŞMEYE!

durum içler acısı hale gelmiştir. Bu duruma yönelik ortaya atılan “İkinci öğretimde de harçlar kaldırılсын” talebi teorik sefaletin göstergesidir. Bunun devrimi engelleme çabası olduğunu ortaya koyduk, peki bunu göremeyen ortalama solun bu talebi ne ifade ediyor?

Bunu yaparak faşizmin aslında emekçiler için güzel şeyler de yapabileceğini anlatmıyor musunuz? Faşizme yedeklenmiyor musunuz? Devrime sırt çevirmiş olmuyor musunuz? Devrimi “bir tas çorbaya satmış” olmuyor musunuz? Bunun açıklaması yoktur, ufku devrimi görmeye yetmeyen, devrimden korkan “solcu”ların düştükleri durum bundan başkası da olamazdı zaten.

Öğrenci gençliğin okul koridorların başlayarak sokakta emekçi sınıflarla ve Kürt halkı ile birlikte devrime götürebilecek politikalara ve pratiğe sahip hareketin DÖB- Devrimci Öğrenci Birliği- olduğunu tekrar gördük. Kurulduğu günden bu yana, sürekli olarak öğrencilere sadece akademik taleplerin götürülmesine karşılık, DÖB öğrenci gençliği toplumsal devrimin bir parçası olarak gören ve güncel sorunları “Devrim ve Halk iktidarı” hedefine bağlayan tek hareket, harçların kaldırılmasından sonra politikası boşa düşmeyen tek hareket olmuştur.

İkincisi; devrim- reform ilişkisidir. Lenin’in ortaya koyduğu, Leninistlerin sık sık tekrarladığı gibi; reformlar, devrimlerin yan ürünleridir. Harçların kaldırılmasına yönelik yapılan militan, kitlesel eylemlerden sonra mı kaldırıldı harçlar ? Hayır! Yaz döneminde harçların kaldırılmasına yönelik yapılan dev kampanyalardan sonra mı kaldırıldı ? Hayır! İktidarını kaybetme korkusu, öğrencileri sokağa çıkarmama çabası sonucu oldu. Emekçi sınıfların ve Kürt halkının eylemlerine bir de öğrencilerin eklenmemesi için oldu. Yani bir devrimle iktidarın emekçi sınıfların ve Kürt halkının eline geçmemesi için, devrimi durdurmak, gençliğin devrime daha militan bir tarzda katılmasının önüne geçmek için yapılan reformlardan biridir sadece. Yüzyıl önce ya-

pılan tespitte güncel bir örnek; reformlar, devrimlerin yan ürünleridir.

Lenin’in Şubat devrimi öncesinde kaldığı bir işçi evinde, proletaryanın devrimi müthiş kavrayışını şu örnekle veriyor; evin sahibi olan işçi ekmek aldıktan sonra, ekmeğin daha iyi olmasını görür ve şu tespiti yapar: “Ekmekleri iyileştirmişler, demek ki devrim yakındır!”

İşte size burjuvazinin yaptığı iyileştirmelere karşı devrimci kavrayışın özgün bir örneği! Ufku okul koridorlarının genişliği ile sınırlı olan ortalama sol bu örnekten nasıl bir sonuç çıkarır bilemiyoruz, belki güzel bir anı deyip geçer! Ama biz şu sonucu çıkarıyoruz; Türkiye tekeli kapitalizmi yaklaşan ikinci ekonomik kriz dalgasına karşı önlemler almaya daha şimdiden başladı. “Demek ki devrim yakındır!”

Okullarda, üniversitelerde devletin bu harç politikasını göğüslemek, nedenlerini açıklamak gerekiyor. Öğrencilerin tek sorununun okul içi, akademik sorunlar olmadığı, işsizlik sorunundan anadile, Alevilere yönelik saldırılardan Kürt halkına, Suriye ile dış savaş hazırlığından bir çok şeye kadar öğrenci gençliğin düşünmesi, tartışması ve harekete geçmesini sağlamak gerekiyor.

Öğrencilerin toplumdan bağımsız olmadıkları, toplumun bütün sorunlarının kendisini ilgilendirdiği bir yana; bahsettiklerimizimizin hepsi zaten direk olarak öğrencileri ilgilendiren sorunlar. İşsizlik bizi okul bitince beklemiyor mu? Suriye ile savaşa girilirse öğrenciler bu savaşta zorla asker yapılmayacaklar mı? Öğrencilerin arasında Aleviler, Kürtler yok mu ? Bu liste uzatılabilir... Ama yeni dönemde okul sınırlarını aşan bir öğrenci hareketi yaratılmasının zorunluluğu şimdi kendini daha da çok dayatıyor.

Son olarak bir süredir Leninist çevrede konuşulan bir karikatürle sonlandırmak istiyoruz. Bülbülü altın kafese koymuşlar “ille de özgürlük, ille de özgürlük” demiş. Reformisti altın kafese koymuşlar “Pazarlık yok, inadına 24 ayar isterim” demiş. Doğru karikatüre ne denir?

Son olarak bir süredir Leninist çevrede konuşulan bir karikatürle sonlandırmak istiyoruz. Bülbülü altın kafese koymuşlar “ille de özgürlük, ille de özgürlük” demiş. Reformisti altın kafese koymuşlar “Pazarlık yok, inadına 24 ayar isterim” demiş.

Doğru karikatüre ne denir?

ŞERZAN KURT'UN KATİLİ SERBEST!

7 Eylül günü görülen Şerzan Kurt'un öldürülmesi davasında sanık polise önce 20 yıl verildi. Ceza 'suça yardım-dan' 8 yıla indi. Polis serbest bırakıldı.

Muğla'da iki buçuk yıl önce kentte çıkan olaylarda Şerzan Kurt adlı üniversiteli genci, bedenine isabet eden tek kurşunla öldürdüğü iddia edilen polis memuru Gültekin Şahin'le ilgili davada trajikomik bir karar çıktı. Güvenlik gerekçesiyle Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesin de görülen davanın dünkü karar duruşmasında mahkeme, sanık polis Şahin'i önce 'kasten adam öldürmek'ten müebbet hapis cezasına çarptırdı. Daha sonra bu suçun 'olası kasıtlı' işlendiği sonucuna varılarak ceza 20 yıla düşürüldü. Mahkeme suçun meşru savunma hakkının kullanılması kapsamında olmadığını belirterek cezada indirim gitmedi. Ne var ki olay günü diğer polis Oktay Kebapçı'nın havaya ateş açmasını veya 60 metre uzaklıkta bulunan 7.65 mm'lik mermiyi dik-kate alan mahkeme sanık için Türk Ceza Kanunu'nun 39. maddesinde düzenlenen 'suça yardım' maddesini uyguladı. Böylece ceza önce 10 yıla, sonra 'yardım' fiilini düzenleyen TCK'nın 39. maddesi gereğince 8 yıldan fazla ceza verile-meyeceği için 8 yıla düşürüldü. Mahkeme heyeti, Yargıtay aşamasını dikkate alarak 2.5 yıldır tutuklu olan Gültekin Şahin'in tahliyesine karar verdi.

Kurt ailesi ve avukatları karara tepki gösterdi. Avukat-lardan Arif Ali Cangı: "Kişi asli faili olduğu olayın yardım-

cısı olamaz. Burada ceza 20 yıl olmalıydı. En fazla iyi hal indirimi uygulanıp, 16 yıla indirebilirdi. Bu formülle tahliye yolunu açtılar. Adli kontrol de getirilmedi. Pazartesi itiraz e-deceğiz" derken, avukat Mustafa Rollas da "Başka sanık varsa onlar niye yargılanmıyor? Sanığı kurtarmak için akıl almaz yola başvuruyorlar" dedi. İki yıldır adalet peşinde ko-şan baba Ömer Kurt da "Sadece içimizi değil, toplumsal vic-danını da kanattı. Bu ülkede demek ki insan yerine konulmuyoruz. Mücadelemiz sürecek" dedi.

DENİZLERİ ANDIĞIMIZ İÇİN YARGILANIYORUZ

Emeğe Ezgi grubu Facebook sayfasından yaptığı açıklama ile üyeleri hakkında yargılama başlatılacağını duyururken bu baskıların ken-dilerini bildikleri yoldan çeviremeyeceğini bil-dirdi. Emeğe Ezgi, sayfasında şu açıklamalara yer verdi:

Emeğe Ezgi üyeleri hakkında Adana 10. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından dava açıldı. De-nizleri andığımız ve onların DEVRİMCİ kişiliklerini savunduğumuz için grup üyelerimiz yargılanacaklar. Devrimci sanat üzerinde kurul-mak istenen baskılardan sadece birisi olan bu dava bizleri bildiğimizi okumaktan caydırma-yacaktır.

Buradan bir kez daha tekrarlıyoruz:
Adım DENİZ,
Adım YUSUF,
Adım HÜSEYİN...
DEVRİMCİYİM.

EMEĞE EZGİ

DİSK ÜYELERİ 12 EYLÜL'Ü PROTESTO ETTİ

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu 12 Eylül faşist askeri darbesini AKP Şişli İlçe binası önünde gerçekleştirdiği yürüyüşle protesto etti.

11 Eylül günü DİSK Genel Merkez binasında toplanan DİSK'li sendikacılar ve işçiler 1980'de yapılan faşist askeri darbeyi protesto etmek için toplandılar. DİSK pankartı arkasında kortej oluşturarak AKP Şişli İlçe Başkanlığı önüne yürüyüş düzenlendi.

DİSK'li işçiler ellerinde taşıdıkları pankart ve dövizlerde "12 Eylül AKP ile sürüyor. YÖK, RTÜK, HSYK, ÖYM (DGM) Sendikal Yasalar Kaldırılınsın" kortej oluşturuldu. Şişli-Mecidiyeköy yolu tek şeridi trafiğe

kapatıldı. Eylemde olan, Sosyal- İş Sendikası Bilgi Üniversitesi işçileri, Birleşik Metal- İş Sendikası üyesi Güven Elektrik işçileri ve BEDAŞ işçileri katıldı.

Yürüyüş esnasında işçiler, "12 Eylül AKP İle Sürüyor", "12 Eylül Hukukuna Son", "Gün Gelecek Devran Dönecek Darbeciler Halka Hesap Verecek" sloganları atıldılar.

AKP ilçe binası önünde TOMA ve yoğun çevik kuvvet polislerinin olması dikkat çekti.

DİSK Genel Başkanı Erol Ekici yaptığı konuşmada: "Biz 12 Eylül askeri cuntasının işkence hanelerinden, cezaevlerinden başımız dik çıktık. Faşizmin ne olduğunu çok iyi biliriz. 12

Eylül'ü kurumlarıyla, zihniyeti ile sürdürmeye hevesli olan siyasal iktidarı uyarıyoruz. Tarih cellatların, katillerin yaptıkları zulmün bedelini er ya da geç onlara ödetecektir.

Bugün kan ve gözyaşı üzerinden siyasal iktidarını sürdürenler bilmelidirler ki, zulüm ile abad olanın ahiri berbad olur. Bugün zaten yaptığı insanlık dışı faaliyetlerden ve halkına karşı işlediği suçlardan dolayı tarihin mahkum ettiği faşist cuntacı Kenan Evren'i göstermelik bir biçimde yargılayıp, onun ve arkasındaki güçlerin yapmak istediklerini büyük bir hevesle sürdürenler, er geç tarih önünde hesap verecektir." dedi.

THY İŞÇİLERİ TAKSİM'DE

THY'den iş bırakma eylemi yaptıkları için işten atılan 305 emekçi Taksim THY Bilet Satış Ofisi önünde eylem gerçekleştirdi. İşçiler işlerine geri dönene kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

THY Taksim Bilet Satış Ofisi önünde toplanan havalimanı işçileri, bir eylem gerçekleştirdi. Deri İş, Tüm-tis, Tek Gıda İş, Tez Kop İş Sendikalarının destek verdiği eylemde çevik kuvvet polisleri barikat kurdu. Ofisin kepenkleri yaklaşık bir saat kapatıldı.

Eylemde açıklama yapan Hava İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, her hafta Cumartesi günü Taksim THY satış ofisi önünde eylem gerçekleştireceklerini duyurdu.

İşçiler sık sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emegin Olacak", "İşten Atılanlar Geri Alınsın" sloganlarını attılar.

Atılay Ayçin konuşmasının devamında; en temel hakları olan grev haklarını kullandıkları için işten 305 emekçinin çıkartıldığını, onun için burada eylem yaptıklarını anlattı. Bugüne kadar birçok iktidarın düşürüldüğünü ya da gelip gittiğini söyleyen Ayçin başbakana tepki göstererek "Sen uluslararası emperyalistlerin yerli işbirlikçisisin, biz de Tür-

kiye işçi sınıfının sözcüsüyüz" dedi.

Türk İş'e de tepki gösteren Ayçin, "Türk İş'e bir iki sözüm var. Türk İş Konfederasyonu, barış mücadelesinin neresinde, özgürlük mücadelesinin neresinde, işçiler işten atılıyor, Türk İş ziyaret dahi etmiyor, 305 işçi işten atıldı, 104 gündür direniyoruz, bir gün olsun dayanışmaya gelmedi. Sen kimin konfederasyonusun" diye sorarak tepki gösterdi.

Sendikal Güç Birliği Platformu'ndan Tek Gıda İş Başkanı Mustafa Türkel'in kısa konuşmasından sonra eylemin her hafta Cumartesi günü 14.00-15.00 arası gerçekleştirileceği duyurusu yapıldıktan sonra eylem sona erdi

Harç Reformu Şili’de Öğrenci Protestolarına Yeni Bir Dalga Ekledi

Yüzlerce protestocu öğrenci tartışmalı harç reformu nedeniyle çeşitli partilerin merkezlerini işgal etti. Liseli öğrenciler merkez- sol Hristiyan Demokratik Partisi’ni (DC), aşırı-sağ Bağımsız Demokratik Birlik Partisi’ni (UDI) ve Liberal Demokrasi Partisi’ni (PPD) ele geçirirken, Sosyalist Parti (PS) merkezi üniversiteli öğrenciler tarafından işgal edildi. Ayrıca liseli öğrenciler Komünist Parti (PC) merkezini işgal etmeye çalıştılar ancak girişimleri başarılı olmadı.

Parti merkezlerinin çoğu sorunsuz geri alınırken, Bağımsız Demokratik Birlik Partisi (UDI) gençlik kolunun başkanı Alvaro Pillado, protestocuların UDI merkezine taşlarla ve sis bombalarıyla girdiklerini söyledi.

Sosyalist Gençlik üyeleri işgallerinin amaçlarını medyaya, partilerinin temel düşüncelerine aykırı olarak yorumlanan hareketleri için sorumlu tutulması gerektiği olarak açıkladılar. Sosyalist milletvekilleri toplu olarak yasa tasarisına karşı oy verseler de yalnızca tek bir sosyalist senatör yasayı destekledi. Grubun sözcüsü Gabriel Ossandon “barışçıl bir işgal oldu... hoşnutsuzluğumuzu meclis üyelerine aktarmak istedik ve bundan sonra sosyalist gençlik alanını boşaltacak ve o alan parti içinde tartışılacak.” dedi.

Başkan Sebastian Pinera öğrenci gruplarından çok tepki görmeyeceğini umarak yasanın geçmesinin hemen ardından yaptığı konuşmada direkt kendilerini adres gösterdi: “Öğrenciler için bir mesaj: Bugün eğitim sistemimizde karşılaştığımız sorunların sorumlusunun siz olmadığımızı biliyorum, ama çözümün bir parçası olmanız gerekiyor.”

Ancak, Şili Üniversitesi Öğrenci Federasyonu (FECH) başkanı Gabriel Boric öğrencilerin ‘çözüm’de güçlü bir rol oynamaya ihtiyaçları olduğunu ileri sürdü. “Biz çözümün bir

parçası olmak istiyoruz. Biz burada sadece ‘bu kötü’ ve ‘bunu beğenmedim’ demek için bulunmuyoruz ama politikacıların ‘öğrencilerden bu konuyu aydınlığa kavuşturdukları için teşekkür ederiz, bundan sonrası bizim işimiz’ argümanına izin vermeyeceğiz. Önerilerimiz var ve onların bunu duymalarını istiyoruz.” dedi. Boric önerileri ana hatlarıyla bu Perşembe (6 Eylül) Eğitim bakanıyla konuşacağını söyledi. Eğitim reformu kapsamında artan bütçeden memnun olan Boric, aktarılacak paranın kaynaklarını sorguluyor. Ayrıca Boric “Bu reform bugün ülkemizin ihtiyaçlarını karşılamıyor. Günün sonunda iki taraf da bundan dolayı biraz rahatsız durumda.” diye ekledi

KANADA

Kanada’da üniversite öğrencilerinin boykotu 15 haftadır devam ediyor. Maliye Bakanı Raymond Bachand, üniversitelerde harçların kademeli olarak yüzde 80 oranında arttırılacağını açıklamasından sonra 20 bin öğrenci yapılacak bu zamlara karşı yürüdü, haklarını alabilmek için daha sonuç vermesi mümkün eylemlere girişerek Kanada’da ki öğrencilerin yüzde 30,14 üniversitede dersleri boykot etti. Kanada bulunun öğrenciler 15 haftadır eylemlerine devam ediyorlar.

Kanadalı öğrenciler aynı zamanda hükümetin kendilerine karşı çıkarmış olduğu 78 sayılı yasayı da protesto ediyorlar. 78 sayılı yasa öğrencilerin eylem yapmasını engellemek için çıkarılmıştı. Bu yasa öğrencilerinin arttığı bir dönemde, harç zammının açıklanmasından sonra çıkarıldı.

DÜNYADAN...

ALMANYA

Lufthansa kabin çalışanları Frankfurt, Münih ve Berlin’de iş bıraktı. Lufthansa çalışanları maaşlarının ve çalışma şartlarının düzenlenmesi için hava yolları yönetimi ile yaptıkları görüşme sonuçsuz kalınca süresiz greve başladılar.

31 Ağustos Cuma günü Avrupa’nın üçüncü en büyük havalimanı olan Frankfurt havalimanında yapılan, yaklaşık 200 uçuşu ve 2600 yolcuyla etkileyen 8 saatlik iş bırakma eylemi yapıldı. Almaya’da ki üç hava limanında iş bırakma eylemlerine devam ediyorlar ve yine aynı gün içerisinde Frankfurt’da sabah saat 06.00 da başlayan ve 14.00 da biten bir eylem yapıldı. Berlin Tegel Havalimanında sabah saat 5’ de başlayan ve 6 saat süren bir eylem yapıldı.

Lufthansa çalışanları bağlı olduğu Bağımsız Kabin Görevlileri Örgütü (UFO) sendikası ile hava yolu yönetimi ile uzlaşma sağlanamazsa eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Almanya’da bu kadar önemli bir alanda eylemin

patlak vermesi hükümeti sarsıcı ve işçileri ise bilinçlendiren ve birleştiren bir noktadadır. Burada en önemlisi işçilerin eylem tarzıdır. İşçiler haklarını alabilmek için meşru olan her yolu deniyorlar ve burada yapılan eylemlerde hava yolu yönetiminin kazancını sarsacak eylemlere girişmek onları sonuçta daha çok yaklaştıracaktır.

Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu (AGİF) hava yolu işçileriyle dayanışma için yazılı bir açıklamada bulundu. AGİF, Bağımsız Kabin Görevlileri Örgütü (UFO) sendikasının ve işçilerin eylemlerini desteklediğini açıkladı.

İTALYA

İtalya’da bulunan tek kömür madeni Carbosulcis’in kapatılmaması için kendilerini yerin 370 metre altına, üretim yaptığı madene hapseden işçiler eylemleri sonucunda kazandı. Tabi bu kadar pasif bir eylem değildi hükümete geri adım

attıran, yaklaşık 100 işçinin maden ocağının girişine patlayıcılarla kurdukları barikat son derece etkili oldu. Hükümet maden ocağını kapatmayacağını ve işçilerin taleplerinin karşılanacağını açıkladı.(05.09.2012)

İSPANYA

İspanya hükümeti sağlık alanında da kesintiye gitti. İspanya’da yasa dışı olarak yaşayan göçmenlere ücretsiz sağlık hizmeti artık verilmeyecek. Yasa dışı göçmenlerin kullandığı ulusal sağlık kartları kaldırıldı. Uygulanan yeni kemer sıkma paketi ile 1500 milyar Euro tasarruf elde etmesi bekleniyor. Bu kesintiler yüz binlerce insanı etkileyecek bir uygulamadır. İspanya Avrupa’da ekonomik krizin etkisini en çok hisseden ülkelerden biri, işsizlik oranı yüzde 21,7 den yüzde 25,1’e yükseldi. 2008 den bu yana ekonomik kriz işsizlikte görüldüğü gibi patlama yaptı.

İSTENMEYEN “MİSAFİRLER”

İlköğretim okullarında ve liselerde polis haftası nedeniyle “Polis” konulu resim yarışması düzenleniyordu. Bu yarışmaya ben de katıldım. Ama polisin gerçekten nasıl olduğunu gösteren, polisin işkenceci, iğrenç, gerçek yüzünü gösteren bir resimle katıldım. Bu resmi yaptım diye okuldan 5 gün uzaklaştırma cezası aldım.

Okulların kapanmasına bir hafta kala müdür yardımcısı beni odasına çağırttı, gittiğimde müdür yardımcısının odasında okulun faşist müdür yardımcısı ve öğretmeni vardı. Yanlarında da tanımadığım iki adam oturuyordu. Ben müdür yardımcısına “Beni niye çağırttınız?” deyince müdür yardımcısı derslerimin nasıl olduğunu sordu ve odasına çağırmak için sudan sebepler sıraladı. Birkaç dakika sonra da “Gidebilirsin” dedi. Ama orada oturan iki adam tuhafıma gitmişti, herhalde öğrenci velileridir diye düşünmüştüm.

Yaz tatiline girdikten bir-iki hafta sonra evimizin kapısı çalındı. Kim gelmiş diye annemle pencereye bakmaya gittiğimizde, pencerenin altında dikilen beş kişiyi gördüm, ikisini tanıdım. Bu ikisi önceden okula gelen, müdür yardımcısının odasında oturan, benim de öğrenci velisi sandığım adamlardı.

Ben sordum “Siz kimsiniz?” diye. Daha önceden okula gelen adamlardan birisi, pencerenin altında dikilerek “Sen bizi biliyorsun, biz de seni biliyoruz, öğrendik.” dedi. Ben tekrar “Siz kimsiniz?” dedim. Soruyu tekrarlayınca polislerden biri sırtarak: “Biz Gaziantep Emniyet Müdürlüğü’nden geliyoruz, polisiz.” dedi. Üçü erkek, ikisi kadındı gelenlerin. Kadın olanlardan biri, “Ben de kaymakam yardımcısıyım.” dedi.

Sonra ben polislere “Gösterin kimliklerinizi öyleyse” dedim. Diğer polis lafa atladı: “Kimlik göstermeye ne gerek var, polisiz işte, eve gireceğiz açın kapıyı.” dedi. Ben “Olmaz, kimliklerinizi gösterin” dedim.

Bunun üzerine kimliklerini göstermek zorunda kaldılar. Kimliklerini gösterdikten sonra “Hadi kapıyı açın, kimliklerimizi gösterdik işte” dedi. Ben “Utanmıyor musunuz, okula öğrenci velisi kılığında gelip sonra da kapımıza gelip dayanmaya” dedim, kapıda dikilen polisler: “Hadi, kapıyı açın da içeriye girelim, beş dakika oturup gideceğiz” dedi. Ben de “Hayır, giremezsiniz, ne hakla bizi rahatsız ediyorsunuz?” dedim. Polisler, “Çok durmayacağız” dediler. Ben, “Gidin buradan, siz kim oluyorsunuz da bizi rahatsız ediyorsunuz” dedim. Bu sefer devreye kadın polisler girdi. Elinde tuttuğu bir poşet vardı. Dedi ki: “Bari biz ikimiz girelim içeriye.” Kaymakam yardımcısı olanı göstererek “Biz ikimiz kadını açın kapıyı da girelim” dedi. Ben “Evimize falan giremezsiniz, kadını da erkeğinin de aynı, hiçbiriniz de gelemezsiniz, sizleri eve sokmayız” dedim. Kadın polis olanı elinde tuttuğu poşeti sallayarak “Çikolatamızla kolonyamızla geldik, hadi şimdi açın kapıyı da içeriye girelim” dedi. Ben de “Olmaz, gelemezsiniz. Alın çikolatanızı da kolonyanızı da, çıkın gidin buradan” dedim. Daha önceden okula gelen erkek polis “Misafirlğe geldik, kapıyı açın da gelelim” dedi. Ben “Bize gelen misafirler böyle kapıda dikilip zorla eve girmeye çalışmazlar. Siz bizim misafirimiz falan değilsiniz. Şimdi gidin evimizin önünden, bizi rahatsız edemezsiniz” dedim.

Bu sefer çareyi babamı aramakta buldular. Telefonda babama “Biz Antep Emniyet Müdürlüğü’nden geliyoruz, çocuğunuzla ilgili konuşmaya geldik. Kızınız bizi içeriye almıyor, kapıyı açın

diyoruz açmıyor, siz gelin, gelmeniz lazım” dedi. Ben onları kapıdan kovmaya devam ettikçe onlar da kapıda dikilmeye devam ettiler. Beş dakika sonra babam geldi, babamla kapının önünde konuştular, ben de pencereden bakıyordum. Babama da emniyetten geldiklerini belirttikten sonra “Ev ziyaretine, kızınızın durumuyla ilgili sizinle konuşmaya geldik, beş dakika oturup gideceğiz, kızınız bize zorla kimliklerimizi gösterdi ama yine de eve almadı, bizi kapıda bekletti. Ziyarete geldik, kapıyı açın da içeri geçip oturalım, beş dakika oturup gideceğiz” dedi. Ardından babama kimliği gösterdi. Babam da kapıyı açtı.

Hemen içeriye böcekler gibi üşüştiler. Babama “Biz suç oluşunca gelip kelepçeyi takıp götürmeden önce, suç oluşmadan gelelim dedik. Kızınız bir resim yapmış, resmi görünce çok şaşırдық, çok üzüldük. Biz öyle değiliz. Resimde bizi işkence yaparken çizmiş, işkence falan yapmıyoruz, bizim işkence yaptığımız nerede görülmüş, yok öyle bir şey. Bizi yanlış tanımış, biz öyle değiliz. İsterse gelsin nezarethanelerimize falan baksın, öyle bir şey yok. İşkence falan asla yok” dedi. Sonra da “Zaten kendisini basın açıklamasında falan görürsek haber veririz, gerekeni yaparız” dedi. Ben de “Basın açıklamasına katılmak yasal bir şeydir” dedim. Bir şey diyemedi ve babama giderken “İşkence yapmıyoruz. İsterse emniyet müdürlüğüne gelebilir, kızınıza bazı sorular sorabiliriz” dedi. Emniyet Müdürlüğü’nün adresini yazıp babama verdi. Sonra da çıkıp gittiler.

Polislerin esas geliş sebepleri, aileyi etkilemek ve ailenin ana-babanın gözüne girmek, aileye şirin gözükme bahanesiyle aileyi etkilemek ve “çocuğunuza sahip çıkın, böyle şeylerle uğraşmasına izin vermeyin” demektir.

Zaten biz devrimci öğrencileri ve devrimci gençleri etkilemeyeceklerini biliyorlar ve çözümü aileyi etkilemekte buluyorlar. Biz ise onlara asla izin vermemeliyiz, onların bu çabalarını devrim mücadelemizi yükselterek boşa çıkarmalıyız.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Antep’ten bir Genç Yoldaş

Merhaba Yoldaşlar;

Son iki haftadır tersanede çalışan bir işçiyim. Eminim tersanedeki çalışma koşullarının ne denli ağır olduğu konusunda herkesin bir fikri vardır. Ve bu durumun yanı sıra bir başka ağır koşul ise işçilerin taşeronun çatısı altında çalışmasıdır.

İçinde sınıf kını bulundurmamayan ya da şöyle diyebiliriz, sınıfların sürekli bir çatışma içerisinde olmasından bir haber olan kimsenin orada 1 gün vakit geçirmesi, işçilerin çalışma koşullarını, taşeronun, işçinin emeğinin üzerinden nasıl rant elde ettiğini ve insan sağlığının sürekli tehdit altında olmasına rağmen sosyal güvencesinin olmadığını tahlil edebilmesini sağlayacak, burjuva sınıfa karşı kinle, nefretle bezenmiş bir duygu besleyecektir.

Biraz da taşeronun oradaki emekçilere karşı sergilediği adilikten bahsetmek istiyorum.

Tersanenin her işçi için ödediği bir meblağ var. 100 TL günlük olarak ödediği bu yevmiye kulağa ilk başta hoş gelebilir. Lakin tersane yönetimi bu ücreti taşeron firmaya verdiği için dolayı, işçinin günlük olarak hak ettiği 100 TL direkt ola-

rak 37,5 TL gibi düşük bir ücrete dönüşüyor.

Tabi ki, bu durumu biraz daha açarsak şöyle: Emekçinin hak ettiği 100 TL'nden 10 TL günlük yemek parası, 10 TL SGK primi, geriye kalan 80 liranın 57,5 TL'si işçinin, 42,5 TL'si ise oturduğu yerden kazanan taşeron firmanın sahibinin. Günlük 10 TL SGK ücreti işçinin sağlığı için çok önemlidir. Ama lanet kan emici taşeronu ise bu 10 TL'ye dahi göz dikecek kadar, gözünü artı- değer bürümüştür. Bu hırsın sonucu ise 30 gün çalışan bir emekçinin sadece 1 günlük SGK priminin yatırılmasına yol açıyor. Hatta bu da çok zor bir durum. Çünkü bu 1 günlük primin de yatmış olması için, o lanet patron bozuntusunun gözüne girmiş olması gerekiyor emekçinin. Ama yok patron her ne şekilde olmuştur bilinmez ama emekçiye karşı bir antipati oluşmuş ise o çürümüş zihninde, o zaman hiçbir şekilde sosyal güvence hakkına sahip olamıyor.

Böylesine içler acısı bir durumun daha da kötüsü şudur: Oldu ki, tersane emekçisi orada emeğini sarf e-

derken bir iş kazası geçiriyor. Bu durumda taşeron sahibinin bir nebze de olsa başı belaya girmesi gerekir. Çünkü sosyal güvencesi sağlanmamış bir emekçinin orada iş kazası geçirmesi taşeron firma sahibinin başına bela olabilir. Ama ne mümkün. Bu durum karşısında iş kazası geçiren emekçinin ne önemi var ki? Beyni örümceklenmiş bu zihniyetin sermayesi tehlike altına giriyor bir nevi. Bu durumun yaşanmaması için çözüm bulunmuş. İş kazası geçirmiş olan bir işçinin hemen işlemi yapılıyor. 10 gün önceden iş çıkışı veriliyor. Ve belirli ikna çabalarının ardından çıkışı verilen emekçiden imza alınmaya çalışılıyor.

Bu içler acısı durumun beni nasıl etkilediğini eminim anlamışsınızdır.

Size yazdığım bilgilere, taşeron firma sahibinin yardımcısı Yavuz ile yaptığım ufak bir sohbet sonucunda erişebildim. Vakit ayırıp okuduğunuz için teşekkür ederim.

*Tuzla'dan Genç Bir
Tersane İşçisi*

STAJ SORUNU

Merhaba Genç Yoldaşlar,

Ben de sizin gibi lise öğrencisiyim ve giderek sorun haline gelen ve büyüyen staj sorunundan bahsedeceğim. Peki nedir bu sorun, ne tür şeyler içeriyor? Kısaca bahsetmek istiyorum.

Birincisi, iş bulma sorunu. Nereye gidersek gidelim, kimse iş almıyor. Bu sorunu okuldaki öğretmenlere, müdür yardımcılara söylediğimizde diyorlar ki, "Okulumuzun pano bölümünde iş yerleri, adresler yazıyor" başka da bir şey söylemiyorlar. Zaten biz de o listelerde yazan yerlere gittik deyincede bize şunu söylüyorlar "Elimizden gelen bu kadar."

Hadi iş bulduk diyelim, iş bulmayla sorun bitiyor mu? Hayır, bitmiyor. Bize iş dosyası denilen evrakları yüksek miktarlarda satıyorlar. Zaten mecbursun bu evrağı almaya.

Ve seni kendi boyunduruğu altına alıyor.

İkincisi; Aldığımız ücret sorunu. Aldığımız ücret, asgari ücretin 5' te 1'i. Peki neden böyle? Biz bunu sorduğumuzda bize verilen cevap "Siz stajyersiniz, sizin alacağınız maaş hakkınız böyle" diyorlar. Bu aldığımız ücret ne ulaşım sorununu ne de diğer ihtiyaçlarımızı karşılamıyor.

Kapitalist sistemin getirdiği bu sorunu ancak yoldaşlar, okul sıralarında örgütlenerek çözebiliriz. Devrimci Öğrenci Birliği saflarında toplanıp bu soruna karşı mücadele etmeliyiz.

Gençlik Savaşacak devrim Kazanacak

Gazi mahallesinden Bir DÖB'lü

İLK DENEYİM

Bu benim yıkmak istediğimiz düzenin koruyucularıyla pratikte ilk karşılaşmam oldu. Elbette her insanın bu tür karşılaşmalardan edineceği öğrenimler farklıdır. Benim için bu olay kararlı ve cesur olmamız gerektiğini, yoldaşlarımızın ne olursa olsun hep yanımızda olduğunu, hiçbir durumda moralimizin ve umudumuzun azalmaması gerektiğini öğretti...

Ben Antakya'dan bir DÖB'lüyüm. Size yaşadığım ilk gözaltı deneyimimden bahsetmek istiyorum. 1 Mayıs'tan önceki gün cuma günü arkadaşlarla 1 ve 6 Mayıs çalışması yaptığımız sırada beni ve yanımdaki arkadaşımı bir grup sivil polis çevirdi ve kimlik sordu. Biz önce direnmeye çalıştık fakat sonunda kimliklerimizi vermek zorunda kaldık. Bir yandan polisin elimizdeki kartpostal ve bildirileri çekiştirmesini önlemeye çalışırken bir yandan da soğuk kanlılığımızı korumaya çalışıyorduk. Ardından bizi ekip aracına bindirdiler ve Samandağ Emniyet Müdürlüğüne götürdüler. Beklememiz için bir odaya geçirdiler. Odada yalnız kaldığımız süre içerisinde yoldaşlarımızı durumumuz hakkında bilgilendirmeye çalıştık. Daha sonra üniformalı, güneş gözlüğü takmış bir polis odaya girdi ve bizimle sohbet etmeye çalıştı. Muhtemelen bizim ağzımızdan laf almak için görevlendirilmiş bir polisti. Bizi neden beklettiklerini sorduğumuzda bize bil-

dirilerin toplatılma kararının olup olmadığına baktıklarını söylediler. Bizimle (sözde) sohbet etmeye çalışan polis de çabalarının karşılık vermediğini görünce odadan çıktı.

Avukat bildirilerin toplatılma kararının olduğunu, savcılıkla ifade verdiğimizizi ve tutuklanma ihtimalimizin olduğunu söyledi. Avukatla konuşurken birden odaya bir yoldaş girdi ve bizi cesaretlendirmeye çalıştı. O yoldaşın emniyet müdürlüğünün içine kadar nasıl geçtiğini hala anlamış değilim ama onu karşımızda görmek çok mutlu etti bizi. Yoldaşlık kavramının ne kadar güzel bir şey olduğunu o gün bir kez daha anladım.

Vakit geç oldu ve biz ailelerimize haber vermemiştik. Polisler de bilerek işlemleri uzattıkça uzatıyorlardı. Amaçları bildiri dağıttığımızı bilmeyen ailelerimizin bir şekilde bu durumdan haberdar olmasını sağlamaktı. İstedikleri olmadı. Bir şekilde ailelerimize ulaştık. Tabi biz hala polislerden kurtulamamıştık. Sağlık kontrolüne

doktora gittik. Oradan da savcılığa gittik. Bu sefer de yarım saat kadar savcının gelmesini ve bizi odasına almasını bekledik. Bizi sırayla içeri aldılar önce arkadaşım girdi ardından ben önceden belirlediğimiz şeyleri söyledik. Savcının gereksiz nasihatlerini dinledikten sonra serbest bırakıldık. Savcılıktan dışarı çıkarken polisler durdurdu. Sırıtarak yaşımızın 18'den küçük olması nedeniyle bizi ailelerimize teslim etmeleri gerektiğini söylediler. Burada da avukat devreye girdi. Bizi onun sorumluluğunda bırakmayı kabul ettiler.

Bu benim yıkmak istediğimiz düzenin koruyucularıyla pratikte ilk karşılaşmam oldu. Elbette her insanın bu tür karşılaşmalardan edineceği öğrenimler farklıdır. Benim için bu olay kararlı ve cesur olmamız gerektiğini, yoldaşlarımızın ne olursa olsun hep yanımızda olduğunu, hiçbir durumda moralimizin ve umudumuzun azalmaması gerektiğini öğretti...

Antakya'dan Bir DÖB'li

KISA SÜRELİ ÇÖZÜMLER DEĞİL

Merhaba Genç Yoldaşlar,

Ben 17 yaşında bir lise öğrencisiyim. Ayrıca yaz tatillerinde de çalışıyorum. Size bu yazımda çalışma şartlarımı ve iş hayatımı anlatacağım.

Ben özel bir elektrik firmasında çırak olarak çalışıyorum. 8 usta 6 çıraktan oluşan 14 kişilik bir ekibimiz var. 8 iş saati çalışıyoruz ama baya bir zahmetli ve yorucu bir iş. Aslına bakarsanız, biz çıraklar ustaların çalıştığının 2 katı daha fazla çalışıyoruz. Çıkılması gereken yüksek yerlere biz çıkıyoruz. Anlayacağınız bütün yük bizim sırtımızda. Bu kadar zor şartlarda çalışmamıza rağmen ne bir sigortamız ne de iyi bir maaşımız var. Üstelik yol ve yemek parası bize ait.

Yaptığımız işin tehlikeli oluşu ve bu yüzden sosyal güvencemizin olmasını gerektiren bir iş olduğunu patronumuz da biliyor ama işine gelmiyor. Bu demek oluyor ki burjuvazinin yanında sınıfsal çıkarlar insan hayatından ve emeğinden daha önemli.

Evet yoldaşlar, insan hayatının, emeğinin değerinin olmadı-

Anlayacağınız bütün yük bizim sırtımızda. Bu kadar zor şartlarda çalışmamıza rağmen ne bir sigortamız ne de iyi bir maaşımız var. Üstelik yol ve yemek parası bize ait.

Yaptığımız işin tehlikeli oluşu ve bu yüzden sosyal güvencemizin olmasını gerektiren bir iş olduğunu patronumuz da biliyor ama işine gelmiyor. Bu demek oluyor ki burjuvazinin yanında sınıfsal çıkarlar insan hayatından ve emeğinden daha önemli.

ğı bu kapitalist sistemden tek kurtuluş devrimci düşüncüyü devrimci pratikle buluşturmak, devrimi gerçekleştirmektir. Burjuvazinin pençesinden kurtulup sosyalizmi kurmak için doğru politika etrafında örgütlenmemiz gerekir. Doğru politika reformlar veya kısa süreli çözümler değil, sermayenin iktidarını yıkıp işçi sınıfının iktidarını kurmaktır.

Antep'ten Bir Genç Yoldaş

BEDAŞ İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Enerji işçileri, 7 Eylül Cuma günü, yine Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler. BEDAŞ işçilerinin, Galatasaray Lisesi önünden "BEDAŞ'tan Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartı açarak başladıkları yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu, DÖB ve bir çok kurum destek verdi..

İşçiler yürüyüş boyunca sık sık "BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Susma Haykır Taşeronu Başkaldır", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganlarını attılar.

BEDAŞ işçileri, İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Kişili Mağazasının ve THY bürosunun önünde durarak orada işten çıkartılan işçilere destek için sloganlar attılar. İşçiler burada "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganını attılar.

Bedaş önüne gelindikten sonra basın açıklamasını okuyan Arif İnan, eylemlerinin 110. güne geldiğini, bu yürü-

yüşlerinin 13.sünü gerçekleştirdiklerini hatırlattı. İnan, "bugün tüm Türkiye halklarının top yekün bir saldırı altında olduğu şu süreçte toplumsal muhalefetin unsuru olarak haklarımızı savunma sorumluluğumuzun bilincindeyiz, kazanmak zorundayız" dedi. İnan emperyalist savaflara da dikkat çekerek, Suriye ile yaşananlar hakkında "emperyalist projeler dâhilinde savaşa sürükleniyoruz. Hatay'da neredeyse olağanüstü hal ilan edildi bile. Hatay'da insanların ses çikarması yasaklandı. Sokağa çıkan gözaltına alınıyor" dedi.

İnan son olarak "Bizler Enerji Sen üyesi işçileri olarak bugün buradayız çünkü emeğimizin sömürülmesine, hakkımızın yenmesine artık sessiz kalmayacağımızı, haklarımız için sonuna kadar mücadele edeceğimizi başta BEDAŞ ve TEDAŞ yetkilileri olmak üzere herkesin bilmesini istiyoruz" dedi.

HATAY'DA HALK SOKAKLARDA!

Halkın üzerinde artan savaş psikolojisi, halkları daha bir çetinleştirip bilinçlendiriyor. Halk savaşın içerisinde bilinçlenirken, maddi yaşamsal sorunlarını bir kenara bırakıp "ne yapabiliriz" in derdinde iken ve olası bir savaşta ne yaparız deyip kendi kendilerine çözüm ararken, bizim küçük burjuva sol hareketler "savaşa hayır" naraları atıp halkın öfkelerini boşaltıp, onların bakış açılarını sadece anti- emperyalist çizgide tutup halk kitlelerini sınırlamaya çalışıyorlar. Hala insanların bilinçsiz olduğundan, kitlelerin hazır olmadığından söz ediyorlar. En apolitik insan bile bu süreçte savaş dışında başka bir sohbet etmiyorken, bireysel olarak silahlanırken, daha ne kadar hazır olması ve beklemesi gerekiyor. Onlar kendi güçsüzlüklerini halkların üzerine yığmaya çalışıyor, ama süreç öyle ilerlemiyor tabii... Halkların bilinci küçük burjuva sol hareketlerin ve reformistlerin bilincinin üzerinde.

Devrimle alakaları olmayıp halkın kafa sayısına göre politikasını belirleyenler bugün, "biz devrimciyiz" diye kendini halk yığınlarına anlatıyor...

Halk ise farklı beklentilerin içerisinde bireysel silahlanma yolunu seçiyor ve devrime olan sempatileri gün be

gün artıyor.

Antakya'da bir kaç hafta önce bir çok kitle örgütünün yan yana gelip, savaşa karşı bir platform (Suriye'ye Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu) oluşturduklarını ve toplantılar yaptığını haberini aldık... Daha önce 1 Mayıs ve 19 Şubat Savaşa Hayır mitinginde olduğu gibi, leninistleri haberdar etmeyecek, kendi aralarında planlar yapıp devrimci kurumları toplantılara bile çağırılmayarak "biz kararları aldık katılmak isterseniz katılırsınız" gibi bir davranış sergilemişlerdi. Devrimcileri kitlelerden soyutlamaya çalışanlar, küçük burjuva sol hareketler ve reformistlerdir. Devrim söylemini bile ağızlarına almayanlar, devrimci teorileri eylemlerinden uzak tutmaya çalıştılar.

Halk yığınlarının katıldığı eylemlerin hepsinde politikalarını duyurmaya çalışan biz leninistler, 1 Eylül günü de kuşlarımızla pankartımızla bildirilerimizle eylem alanındaydık ve halk kitlelerine politikamızı taşıdık. Mitingin düzenlendiği Saray Caddesi'ne "Emperyalist Savaşı Halk İktidarı Önler Mücadele Birliği" yazılı bir pankart astık.

Bunun yanı sıra, "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Biz Burjuvazinin As-

kerleri Değil İşçi Sınıfının Askerleriyiz", "Emperyalizm Ve Faşizm İçin Değil Sosyalizm İçin Savaşalım", "Komite Konseyleri ve Halk Komitelerini Oluşturalım", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaşalım" yazılı Mücadele Birliği, Genç Emekçiler Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri imzalı kuşlamalarımızı miting boyunca kitlelerle buluşturduk, "Emperyalist Savaşı Halk İktidarı Önler" başlıklı bildirimizi dağıttık. Bildiri dağıtırken gözlemlediğimiz yoğun ilgi ve bilinçlenmeye hazır halde bekleyen bilgiye aç insanları görmek bizlerin coşkusuna coşku kattı.

Pankartımızla, bildirimizle kuşlamalarımızla yalnızca "emperyalist savaşa hayır" demenin yeterli olmayacağını, emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek gerektiği bilincini insanlara taşıdık. Evet bizler Leninistler olarak 1 Eylül günü her zaman yaptığımız ve her zaman yapacağımız gibi doğru bilinci insanlara taşıdık ve taşımaya devam edeceğiz.

Hatay'dan GEB'li Bir işçi

*MAR ANAYA

Ölüm nedir? Sorar insan kendine...

Ya da nasıl ölmeli insan?..

Ceylan Önkol gibi parçalanmış bir şekilde mi?

Uğur Kaymaz gibi 12 yaşındaki bedene, 13 kurşun maddalyası takılarak mı?

Ya da zindan katliamında Murat'ımızın düşmanın "Teslim olun" çağrısına "Devrimciler teslim olmaz. Asıl siz teslim olun" demesinden sonra vurulup kanlar içinde yere düşmesi midir ölüm?

Yoksa Aysun'larımız, Sibel'lerimiz gibi bedenini ölüme yatırmak mıdır?

Susuyor insan ölüm karşısında. Ses çıkaramıyor. Ağlayamıyor, nefes alamıyor hatta... Ama bir tek şey biliyor, bir tek şey soruyor kendine "Ne için ölmek?..."

Ne için parçalanmak hatta?.. Ne için 12 yaşında bedendeki 13 kurşun izi?.. Ne için ölüme yatırır insan bedenini?..

Sibel'imizin de dediği gibi "insanın idealleri için yaşamasıyla idealleri için ölmesi arasında fark göremiyorum.."

Ölüm konusu açılınca hüzünleniyor insan. Bir o kadar da kavga doluyor yüreğine... Nefes alamıyor gibi oluyorsun onları düşününce...

Aysun'lar... Sibel'ler... Aynil'ler... Rasim'ler... Murat'lar... ve daha sayamadığımız devrim savaşçıları düşünüyorum bir an... Düşman karşısında bir kez dahi eğilmeyen, faşizmin işkencelerinde, "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm" şiarını daima haykıran o yiğit insanları düşünüyorum.

Kalem duruyor bir an... Yazamıyorum...

Yıl: 2011. Yer : Kürdistan. Tarih: Sıradan herhangi bir gün...

Öncelikle bir soru sormak istiyorum sizlere... Hiç nefessiz kaldığımız mı daha önce? Ciğerlerinize nefes yerine kin, öfke, nefret dolduğu oldu mu hiç?

Bir feryat kopuyor birdenbire...

Bir ana sesi çıktığı kadar bağıyor.. "Ölemez!.." diyor. Günün sessizliğini yırtıp geçiyor ananın feryadı. Bir kez daha susuyor insan...

Televizyonlar "Son dakika" haberi olarak yayın yapıyor. Ve spikerin ağzından dökülüyor sözcükler, faşizmin diliyle, "Bingöl kırsalında çıkan çatışmada 7 ..... öldürülürken 3 askerimiz şehit oldu" diyor.

Acı kar olup bir kez daha düşüyor ana yüreklerine... Feryatlar bir bir yükseliyor...

Bingöl kırsalında çıkan çatışma.. Olayın ardından 7 ....., 3 asker yaşamını yitiriyor...

Kentler yetmiyormuş gibi bir de getirip Kilyos'ta bulunan kimsesizler mezarlığına gömülüyor 2 .....

Analar istiyorlar ki, can parçaları yanlarında, yakınlarında olsun...

Ve yeni bir sürece daha kapı açılıyor o gün... Öldürülen 9. ... cenazelerini almak için... Adım adım yaklaşıyor kimsesizler mezarlığına doğru... Feryatlar yineleniyor bir bir...

Feryat ediyor ana, ancak başı dik. İki eliyle zafer işaretleriyle, zılgıtlarla "Dövüşe geldik. Bugün onun günüdür, bugün Kürdistan halkının günüdür" diyor.

Mezar görevlisine soruluyor. "Bingöl'den gelen cenazeler.." daha cümle tamamlanmadan "Evet hatırlıyorum. Başınız sağolsun" diyor ve önünde mezar görevlisi arkasında biz devam ediyoruz mezarlık boyunca. Duruyor bir süre sonra görevli; "İşte burası" diyor ve "Zaten 2 cenaze geldi sadece" diye sürdürüyor cümlesini...

Ana hemen koşuyor oğluna... Sarılırken toprağa siliyor gözyaşlarını... Ve dönüyor kamera eşliğinde bizleri takip eden faşist devletin, faşist kolluk güçlerine: "Sizler bu kanlı savaşın birer oyuncuğusunuz sadece. Bu devlet sizleri de harcayacak. Bugün benim oğlum, yarın siz. Ne olacak sonunda biliyor musunuz?.." diye devam ediyor ana... Faşist kolluk güçleri birden endişeleniyor, toparlanıyorlar, bir ellerini hemen silahlarına götürüyorlar.. Ana sürdürüyor sözlerini ve "Kazanan Kürdistan halkı olacak!.." diyor.

Ve mezardan çıkarılıyor 9....

Ana, baba, kardeşler, akrabalar bir bir dökülüyor çıkarı-

lan 9 ... cesedinin üzerine... “*Son bir kez*” diyor ana... “*Son bir kez daha görmek istiyorum yiğit Kürdistan savaşçısını...*” Daha cümlesi tamamlanmadan, birden bire çıkan rüzgar açıyor ceset torbasını...

Donakalıyor insan... Susuyor... Ağlamak istiyor.. Bağırmak, hatta küfretmek istiyor... Ana açmıyor ağzını.. Faşist devlet, kimyasal silah kullanarak kömür haline getirmiş cesedi...

Cümle tamamlanamıyor... Ne acıdır, bir ananın çocuğunu böyle görmesi...

Bir çığlık yükseliyor... Kürtçe “*Allah belanızı versiin!..*” diye bağılıyor ana.

Ve tuttuğumuz o nefes gözyaşı olup süzülüyor yanaklarımızdan.

O gözyaşı çaresizliğin değil.

O gözyaşı kinin, nefretin, kavganın bir damlası...

Cenaze çıkarılıyor mezardan ve araca bindirilmek üzere mezarlık içinde yola çıkılıyor. Aracın hemen yakınında

bekleyen faşist kolluk güçleri kameraları ve silahları ile bizleri bekliyor. Ana durduruyor cenazeyi taşıyan insanları. Ve tekrar dönüyor bizleri çeken faşist kameralara; “*Sizler Kürt halkının mücadelesini katliamlarla bitirebileceğinizi zannediyorsunuz. Ancak yanılıyorsunuz. Bizler katliamlardan korkan ve sinen insanlar değiliz. Bir değil, bin oğlum daha olsa o dağlara özgürlük ve devrim mücadelesine hazırım. Sonunda kazanan Kürdistan halkı olacak!..*”

Ve yola çıkıyor arabalar... Düğün yerine gider gibi kornalarla, camlardan dışarı sarkıtılan, sallanan Kex sor zer, halaylarla sloganlarla...

Ne mi oluyor sonra? Mücadeleden yılmayan Kürdistan halkı yeni serhıldanlarla faşist devleti yenilgilere uğratmaya devam ediyor.

Mar anaya ve kömür olmuş yüzü unutulmayan Mar ananın yiğit savaşçısı 9...

Behr Şores

DEVRİMCİ SAFLARDA ÖRGÜTLENELİM

Anayasada bir kanun vardır: TC vatan-daşı her insan eşittir. Bu ülkede yaşayan tüm insanları eşit görür ‘sevgili anayasamız.’ Peki hangi insanın hangi insanla eşitliliğinden bahseder. Aç ile tokun eşitliği mi, fabrika işçisiyle patronun eşitliliği mi, babası zengin olanla olmayanın eşitliği mi? Milletvekili yakını olanla olmayanın eşitliği mi? Yoksa temel olarak söylersek burjuvazi ile proletaryanın eşitliği mi? Aslında bu sorduklarımızın hiçbirine evet diyemeyiz. Çünkü uzlaşmaz iki sınıfın birbirine eşitliği olamaz.

Tarih sahnesinde de görüldüğü gibi uzlaşmaz çelişkilere sahip olan iki sınıftan biri diğerini baskıyla, kontrol altında tutmaya çalışır. Bunu, iktidarı elinde tutarak yapar. Devletini yaratır. Kendine uygun eğitim, hukuk, çalışma, aile sistemini ortaya koyar, kendi politikalarını işler. Böylece çark döner durur. Ta ki uzlaşmaz sınıf çelişkileri keskinleşene kadar. Aslında bu döneme kadar da hareketlilik vardır ama büyük halk kitlelerini harekete geçirecek ve egemen sınıfı iktidardan düşürecek kadar etkili olmamıştır (kapitalizmin inşa edildiği aşamalar). Oysaki şu anki durum uzlaşmaz sınıf çelişkilerini ortaya koyuyor. Bunu gelişen eylemlerde, 1 Mayıs’ta, 6 Mayıs’ta ve her gün, her an patlak veren işçi eylemlerinde görebiliyoruz. Kapitalizm artık bizlere tüm

çıplaklığıyla yüzünü göstermektedir. Bu sistemin kof, çürümüş, ‘eski’ bir sistem olduğunu en körümüz bile görmekte, en sağırımız bile duymakta, anlamakta ve harekete geçmektedir. Ve ‘eski’ ‘yeni’yi doğurmaktadır. Yeni sistem sosyalizmdir. Sosyalizmi getirecek olanlar bizleriz. Bunu anayasal haklarla değil, köklü bir değişim yaparak sağlarız. Yani devrim ile. Ve devrim demek iktidarı ele geçirmek demektir. İktidarı ele geçirip geçici devrim hükümetini kurmak demektir. Eğer geçici devrim hükümeti kurulmazsa halk kitleleri boşluğa düşecektir. Ve o boşluk, iktidar boşluğu, emperyalist devletler tarafından doldurulmaya çalışılacaktır. İşte o zaman iktidarı burjuvaların elinden almamız bir şeyi değiştirmeyecek. Bu

durum tıpkı karşı kıyıya geçmek için binilen sandalı nehrin ortasına kadar götürmeye benzer. Oysaki hedef karşı kıyıya geçmek olmalıdır. Yoksa yarı yolda bırakılan sandal, nehrin kendisi tarafından sürüklenecek ve o gelinen yarı yol da boşuna gelmiş olacak. Kısacası burjuvalar iktidardan düşürüldükten sonra asıl görev hepimizi bekliyor olacak.

Günümüzde, önümüzdeki başlıca hedef: iktidarı ele geçirip geçici devrim hükümetini kurmak olmalıdır. Haydi, yoldaşlar, işçi arkadaşlar, devrimci öğrenciler, emekçiler ve kadınlar emeğin iktidarını kurmak için, devrimci saflarda örgütlenelim; devrim için savaşalım.

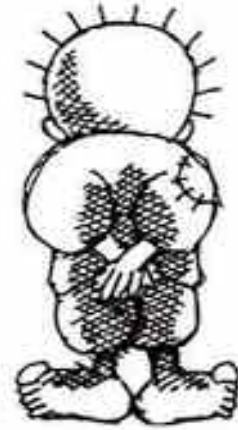
Antep’ten Bir DÖB’lü

PEKİ SEN, KAVGANIN RESMİNİ YAPABİLİR MİSİN?

Çoğumuza göre kapitalizm koşullarında sanatçı olmanın sonuçları bellidir. Aç kalmamak uğruna ya yaptığın bir kaç fırça darbesinden ibaret resmin bir burjuvanın evine süs olur, gelen geçene göz kırpar; ya da bir dizide figüranlık yaparsın, asla görünmeyen bir köşedeki kalabalıktan biri olursun; ya da bir çocuk tiyatrosunda iş bulursun şanslıysan, bir ağaç kılığına bürünürsün; belki de hiç okunmayan bir edebiyat dergisinde bir iki şiirin yayınlanır; ya da belki de bir barda elinde gitarın günün popüler şarkısını çalarken, sahnenin arkasında keşfedilmeyi beklersin. Ve bu böyle sürüp gider, çünkü yapabileceklerin bunlarla sınırlıdır diye düşünürsün. Peki ya tüm bunlar buz dağının bize dayatılan kısmıysa?

Her ne kadar sanatla içli dışlı olmadığımızı iddia etsek de, sanat hayatımızın her köşesine nüfuz etmiş durumdadır. Televizyonda verilen sinema filmlerinden, yolda yürürken mağazalardan gelen ya da bindiğimiz dolmuşta çalan şarkıya ya da kavşaktaki heykele kadar aslında sürekli sanatın etkisi altındayız. Ama genellikle sanat ürününe dikkat etmediğimiz için bize onlar aracılığıyla anlatılmak istenenin -daha doğrusu empoze edilmeye çalışılanın- farkına varmayız. Militarist bir devlete sahip olduğumuzu unutmamalıyız diye yapılan atlar üstünde general heykelleri, başka ülkelere gidip insanların katletmenin şerefine yapılan anıtlar, süp aslında başkaları tarafından belirlenen kaderine teslim olmanı söyleyen şarkılar ve daha bunun gibi bir çokları... Bütün bunlar egemenlerin egemenliklerini sürdürmeleri için, halka kurulu düzenden başka bir düzenin, başka bir dünyanın olamayacağını söylemek, bunu dayatmak için kullandıkları etkili yollardan sadece bir kaç. Yine de etrafımızın bunlarla kuşatılmış olması sanatın yalnızca bu yönde kullanılacağı ya da kullanıldığı anlamına gelmiyor. Bununla birlikte sanatın, esas itibariyle, toplumun içinde bulunduğu koşulları, baskıları, zulümleri, verilen mücadeleyi de anlatmanın en etkili yolu olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Naci El- Ali'yi hatırla! Ülkesi işgal altında bir yurtse-

ver; binlerce Filistinli'ye umut olmuş Hanzala'sının artık yüzünü dönmesi...

Victor Jara'yı hatırla! Ömrünün her dakikasını halkına adanmış bir adam; bir daha gitar çalamasın diye ellerinin kırılması şarkı söylemesini engellemeyince askeri cunta tarafından vahşice katledilirken bile dudaklarında Vencemos'un melodisi...

Kathe Kollwitz'i hatırla! Henüz on sekiz yaşındaki oğlunu savaşta kaybetmiş bir kadın; yaptığı heykeller ve resimler hala kaderleri ortak işçilerin, emekçilerin, çocuğunu kaybedenlerin yüreğinin sesi...

Nazım Hikmet'i hatırla! Ölümünden neredeyse elli sene sonra tekrar ülkesinin vatandaşlığına alınmış bir insan; hapisane duvarları arasında, sürgünde, yıllarca kavgadan uzak ama hala kavganın içinde şiirleri...

Ve daha sayamayacağımız yaşamış veya yaşamakta olan onlarca... Dünyanın bambaşka yerlerinden olan bu insanların ortak yazgılarının nedeni sadece sanatçı olmalarında mı yatıyor? Öyle olsaydı şayet, bugün daha bir çokları gibi unutulup gitmezler miydi?

Victor Jara'lardan Nazım Hikmet'lere, onları farklı kılan, ortaklaştıran şey kavganın içinden doğmuş olmaları ve farklı yollarla da olsa kavgayı anlatmalarındadır. Her biri sanatla uğraştıkları sürece, mücadeleye karşı olan sorumluluklarının bilincinde olmuşlardır. Onlardan öğrenilmesi gereken en önemli şey, sanatın yapmış olmak için yapılamayacağıdır; bundan daha fazlasını yapabilecek imkana sahipken, insanları harekete geçirebilecek güce sahipken, bir köşeye çekilip halktan kopuk bir şekilde sanat hakkında atıp tutmakla sanatçı olunamayacağıdır. Sanatçı, sokak ortasında polis kurşunuyla öldürülen gençleri görmeyenlerin gözü, fabrika önünde direnişte olan işçilerin sesini duymayanların kulağı ya da mahkemede anadiliyle savunma yaptığı için susturulanların ağzı olmalıdır. İnsanların derdini anlatabildiği sürece sanatçı, kimliğinin bilincine varabilir; ancak o zaman sanatçı, salt kendisi için değil, başkaları için de var olmanın anlamını kavrayabilir.

Şilan Mai

KOMÜNİST ÖNDER

HO CHI MINH ÖLÜMSÜZDÜR

**"Ho Ho Ho Chi Minh
İki Üç Daha Fazla Vietnam
Ernesto'ya Bin Selam"**

Asıl adı Nguyen Ai Thanh idi. Halkının mücadelesine katıldıktan bir süre sonra "Nguyen Ai Quoc" adını aldı. Bu Vietnam dilinde "ülkesini seven kişi" anlamına geliyordu. O zamanlar henüz sadece bir yurtseverdi. Sonra sosyalist oldu. Marksizm-Leninizm'in ışığıyla kurtuluş mücadelesinin önderliğini üstlendi. O zaman ona, "Ho Chi Minh" denilmeye başlandı. Ho Chi Minh, "ışığa kavuşturan kişi" demektir... 3 Eylül 1969'da aramızdan ayrıldı Ho Chi Minh. Fakat ışığı hâlâ bizimle.

"O sıralarda Ekim Devrimi'nin tarihsel önemini henüz tam kavrayamamıştım, ancak içgüdüsel olarak destekliyordum. Lenin'e hayrandım, çünkü o yurttaşlarını bağımsızlığa kavuşturan büyük bir yurtseverdi, ne var ki, daha hiçbir kitabını okumamıştım.

(...) Fransız Sosyalist Partisi'ne kaydolmamın nedeni bu 'bey ve hanım'ların

-o zamanlar yoldaşlarımı böyle çağırıyordum-bana ve ezilen halkların mücadelesine sempatiyle bakmaları idi. Fakat ne Partiden, sendikadan anlıyor ne de sosyalizm ya da komünizmi tanıyordum. "En çok bilmek istediğim... hangi enternasyonalin [2'nci mi, 3'ncü mü?] sömürge ülkelerin halklarından yana olduğuydu. Bir yoldaşım bana Lenin'in 'Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunları Üzerine Tez'ini verdi. Bu tezde anlaşılması zor siyasal terimler vardı. Fakat tekrar tekrar okumak yoluyla sonunda ana fikrini kavramıştım. Ne büyük coşku, sağgörü ve güven aşıladı içime(...) Odamda yalnız başıma otururken sanki kalabalıklara sesleniyormuşum gibi haykırdım: Aziz şehitler, yurttaşlar! işte bize lazım olan şey, işte kurtuluşumuza götüren yol!..

"Sadece sosyalizm ve komünizm dünyadaki ezilen halklar ve emekçileri kurtarabilir."

Comandante Che'yi Ölüminün 45. Yılında Anıyoruz

GERÇEKÇİ OL İSTE İMKANSIZI İSTE YÜRÜYÜŞÜ

17⁰⁰ Tünelden
Taksim Meydanı'na
İstanbul

15⁰⁰ 6 EKİM CTS.
Eğitim-Sen Önü
ANTAKYA

18⁰⁰ 9 EKİM SALI
Konak YKM Önü
İZMİR

Taksim Meydanı'na

18⁰⁰ 9 EKİM SALI
Yüksel Caddesi
ANKARA

13³⁰ 9 EKİM PAZAR
Kırkayak Parkı
ANTEP

DÖB Devrimci Öğrenci Birliği **GEB** Genç Emekçiler Birliği

facebook.com/Che'yi Anıyoruz